

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

- 2** Георги Константинов: аз не се боря с вятърни мелници
- 5** 99 години от смъртта на Елизе Реклю
- 6** 70 години от революцията в Испания
- 10** Радикална Европа: Автономия и Пънк
- 11** Шифърът на Леонардо

„Народът все още не изпитва нужната любов към свободата и няма необходимия кураж, за да защити правата си...“

Държавата, дори и тя да се нарича социалистическа, унищожава свободата на хората и гарантира свобода и привилегии само на управляващото малцинство.

Оруел: „Онова, което се случи в Испания, беше не гражданска война, а начало на революция. Този факт антифашистката преса се постара добре да прикрие.“

Поредица от статии за основните идеи на автономния марксизъм, социалните борби, от които той произлиза, и как тези идеи ни помагат да разберем пънка.

Ако трябва да се страхувате от нещо, това трябва да бъде от науката, която опровергава тезата на църквата за сътворението на света. Всичко друго е пресен бош-лаф за 200 милиона долара.

ВЛАСТТА ВДИГНА С 40% ЦЕНАТА НА БИЛЕТИТЕ В СОФИЯ

Време е за отпор!

На бой с бойковите билети

Федерацията на анархистите в България се мобилизира за поредната акция срещу наглостта на държавата. 40%-ното повишение на билетите за градски транспорт е поредният шут към задаващата се икономическа криза. Лятото отчете 30% повишение на цените на зеленчуците, „плановиците“ на кризата готвят нови шокове с електричеството, парно-

то, водата и всичко останало, което великите „менеджъри“ им представят като икономическа неизбежност. Стига! Докога ще откриваме гравитацията, падайки от осмия етаж? Не е ли ясно и на най-големите оптимисти, че в момента стопанството е в ръцете на престъпни бездарници, които докараха икономиката на опашката на Европа, а престъпността

та – на „призови места“? След инфлацията е болезнено познато – семействата и предприятелите няма да могат да изплащат тез тъй лесни заеми теглени от банките, ще започнат описите на имущество и съкращенията. Имаме малко време да спрем апашите, преди отново да избягат с парите ни. Да не се потриваме, а да действаме!

ЖЕРТВАЙ... или БОЙКОТИРАЙ!
Федерация на анархистите в България

ПОСКЪПВАНЕТО НА БИЛЕТИТЕ

Обществен интерес?

От 1-ви юли влиза в сила новото увеличение на билетите и картите за градски транспорт в София: „Билетът в столицата ще струва 70 стотинки. Когато се купува от водача на превозното средство цената му ще е 80 ст. Вече няма да се продават и талоните от пет билета за пътуване. Те ще бъдат заменени от талони с 10 билета, за 6 лв. Еднодневната карта за градския транспорт става 3 лв. Едномесечната карта за пътуване по всички линии ще се продава за 37 лв., за три месеца – 110 лв.“

равляващите. Пожарникарят на София роди прозрението, че това се налага, защото „... за тази година МВР не е предвидило компенсации за своите служители, които обаче продължават да пътуват безплатно и това ще коства на общината 3,5 млн. лв.“

отдават за тази дейност, при това на големи корпорации. Освен тях спирките на транспорта също са напичани с рекламни пана. От скоро в автобусите по някои линии има и мултимедийна реклама – монитори и колонки за звук. Аз лично не разбирам защо трябва да плащам, за да ми пълнят главата с рекламни лайна по време на пътуването ми? Всичко това против моята воля и тази на всички останали пътници.

И този път никои не благоволи да излезе пред нас и да обясни защо. Такива неща като „обществен интерес“, „граждански контрол“, „обществен дебат“ никога не са вълнували управляващите.

Дребните хитрини, увеличението да стане през юли, когато хората са масово на почивка, и да не се пипат студентските карти, за да няма недоволство, са ни познати. Въпросът е докога ще им позволяваме да ни разиграват?

„6 млн. евро годишно се въртат в пазара на външна реклама в София. Столична община прибира най-много 1 млн. под формата на наеми от билбордове и от т.нар. ракети – рекламните колони по улиците. Останалото е чиста печалба“

Имаме въпроси към „Московска“ №33. Колко са и къде отиват приходите от реклама в градския транспорт? Голяма част от автобусите вече от години се

» » » продължава на страница 2

ПО СВЕТА И У НАС

Транспортът – безплатен

Колектив за безплатен обществен транспорт

В епоха, в която услугите имат търговска стойност, мнозина не виждат нищо ненормално да си платиш за билет, за да се придвижиш. Обаче държавата нищо да не прави, за да гарантира социалното равенство.

ваше да се придвижват с влак. Но тарифите, прилагани от транспортните фирми, спират развитието на мрежите за взаимопомощ и за пряка намеса по време на манифестации или на събрания. При липсата на финансови средства, „гратисчиството“ представляваше единствената им възможност да се придвижват. Първата значителна група, „Колектив без билет“, се създаде през май 1998 г. в един от социалните центрове в Брюксел и искаше да направи обществен транспорт достъпен за всички. Те издават „Карта за право на транспорт“ (КПТ), която за-

меня чувството за вина на гратисчиата и установява понятието „борбен гратисчия“.

Правова държава

Констатира се, че мнозинството от населението се ползва с намаления за транспорта (ученици, студенти, пенсионери) или не го плаща (деца под 12 години, служители на обществения транспорт). Докато друга част, поради невъзможност да си плати билета, е обречена на неподвижност. Впрочем свободата да посе-

» » » продължава на страница 2

ЗАВИСИ САМО ОТ НАС БОЙКОТ
Колектив за безплатен обществен транспорт

Да си върнем транспорта!
И всичко останало, което принадлежи на хората в този град!
Колектив за безплатен обществен транспорт

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ

Не се боря с вятърни мелници

Георги Константинов е роден на 15 май 1933 година в гр. Горна Джумая (дн. Благоевград) в семейството на лекар. Баща му – анархокомунист по убежде-

ние – периодически е репресиран от властите, съден, изпратен по концлагери преди и след 09.09.1944 г. Ето защо съпругата и двамата му сина често сменят местожителството си, като най-продължително – около 17 години се задържат в село (днешен град) Любимец, Хасковски окръг, а последната година от средното си образование Георги приключва благополучно в Софийската шеста мъжка гимназия през 1953 г. През 1953 г. Константинов е арестуван и е осъден на 20 години затвор, както пише в четирия на 12 юни 1953 г. в Софийската съдебна палата обвинителен акт „затова, че през 1952 и 1953 г. в гр. Панагюрище и София е ръководил организация, която си е поставила за цел да събори властта чрез преврат, бунт и терористични действия“ След близо десетгодишно „превъзпитание“ в тюрмите на Народната република, от които 5 години в наказателните, изолационни отделения, в края на 1962 г. е амнистиран. Впоследствие успява задочно да завърши висше математическо образование с професионален профил информатика. В автобиографията

си с иронична интонация отбелязва: „Но, както ми се поясни от завеждащ „Личния състав“ при БАН по време на разпределението, по причина на сложната вътрешна и международна обстановка бях изпратен на работа в един изчислителен център, където 5 века след Йохан Гутенберг трябваше на печатам на компютър фактури и разписки за банички и хлебни изделия. И когато съвсем мидотегна, плъх и хванан пътя към Драгоман.“ Тоест, нелегално емигрира в чужбина, но не поради тотално отечение. Репресивите отново започват и пред очертатащата се перспектива за нов политически съдебен процес срещу него предпочита конспиративно да напусне България - 14 юли 1973 г., озовавайки се във Франция, в чиято столица престоява 18 години. В Париж се отдава на бурна публицитична и писателска дейност, пропагандира идеите на безвластничеството и установява контакти с анархисти по цял свят. На 19 май 1991 г. се завръща в България Константинов е автор на публицистичните книги: „Антиистория Славянобългарска“, „Кратък наръчник за държавата и капитала“, „С думи вместо с куршуми“, „Възможна ли беше съпротивата срещу ДС?“, „Барутни (по)мисли“ и на романа „Ставайте, робове“, чиято втора част „Агски калейдоскоп“ излезе наскоро и представяме на страница 12.

Марин Караиванов

„Ако трябва да резюмирам в една дума живота си, тя е Борба. През всичките преживени години аз се борих срещу властта и йерархическия ред на „елитите“; срещу защитаващите ги партийци, бюрократи и жандарми; срещу измислените от тях „правила на играта“, наречени „законо“, по силата на това, което те грабят, господарстват и издевателстват над народа. Вчера в името на полицейския „социализъм“, днес – на пазарната демократия. Претекстът е, че го покровителстват от насилието, произвола, експлоатацията и престъпленията, на които те са най-яркото олицетворение... Не твърдя, че войната ми срещу държавата и капитала, която водя с всички възможни средства, дори непозволените на един анархист, като съда например, е по-ефикасна от тази на Дон Кихот, но тя не е срещу вятърни мелници. В нашия незавършен двубой получих много повече удари, отколкото нанесох. Причините са много. Едни са лични (липса на опит, на техническа и психологическа подготовка), други не зависеха от мен. Може би най-важната е, че народът все още не изпитва нуждата любов към свободата и няма необходимия кураж, за да защити правата си. За това в схватката с болшевишко-комунистическата диктатура останахме малцина. И въпреки

това, никога не се отчаях, никога не „скръстих ненужни ръце на празни гърди“, не „поумнях“ и не вдигнах бялото знаме. Защото няма нищо по-развращаващо, по-смазващо и деградиращо човешкия дух от властта на човек над човека. Ако потърся по-дълбоките основания за избора на революционното поприще, навярно в последна сметка ще се окажат нравствените импулси, ако под нравственост разбираме онова поведение и отношение към хората, което се диктува от солидарността, от взаимопомощта и състраданието към тях. От обичта към всички онеправдани, беззащитни и нещастни. Не можех и не исках да оставам нискочели лумпени, орангутани и гангстери, овладели държавната власт под знамето на един от възможните марксизми (единственият реален и реализуем марксизъм, казва писателят Александър Зиновиев), да се гаврят с хилядолетни мечти на човечеството. Постепенно се утвърждаваше анархистическият ми мироглед и набиращи сили и кураж, за да им противостоя. Считах, че трябва да им се дава непрекъснат отпор, да се помага на народа в премахването на морето от страдания, несправедливости и издевателства, които ни заобикалят. Но най-вече заради бъдещето на човешкия род... Тези цели на нашата борба остават скри-

ти от погледа на новите поколения, възпитавани в меркантилност, егоизъм и бездушие към „ближния“. Днес идеалите и жертвите на борбата ни са осмени, оплюти или неразбрани. Безспорно това не е най-драматичното. Далеч по-депресиращо е, че азонията продължава и в „посткомунистическата епоха“. И голямата вина за това, наред с диктатурата на номенклатурата, носят бившите гонимци на Държавна сигурност и пишман дисидентите, от които във финалната фаза бе създадена така наречената „антикомунистическа опозиция“. Тя и наследниците на „Столетната баба“ изправиха доверчивия и изплашен български народ пред безсмислената, безнадеждна и парализираща алтернатива: „преди 9 септември 1944 г.“ ИЛИ „преди 10 ноември 1989 г.“ – „идеалите“ на квазидесницата и квазилевичката... Кого ползваше този обратен „ход на историята“ от държавния капитализъм към пазарните, либерални и „социални“ „идеали“, вече е безвъпросно ясно. Остава „само“ да се проумее, че няма и не може да има справедливост, свобода и човечност, докато не бъдат заринати в обща братска могила богатите наследници на маркс-ленин-сталинистките лумпени и отгледаните от тях „опозиционери“. Гробар може да е само народът! Без бог, без господар и без лидери!“ •

ТОГАВА И СЕГА

Константинов: Националният въпрос

През 2006 г. се навършват точно 20 години от публикуването на текста на Георги Константинов, който, надяваме се, ще прочете тук. 20 години са и много и малко. Много, защото за този период държавата смени маската си, но не и нрава. Малко, защото ние очевидно не сме научили какво е национализъм, кой и защо непрестанно ни го „набира“ в живота. Тогава Възродителния процес беше в разгара си и малко по-късно стотици „екскурзианти“ напуснаха родината си, докато „чистокръвни“ българи завземаха имотите им. Партията убеждаваше хората, че 1300 г. България е единствено и гостатъчно условие за нейната собствена аватомта. В същото време Асамблеи „сплотяваха“ деца с различен цвят на кожата, в името на мира и толерантността. Прилича на шизофрения? В наши дни придворни историци обясняваха, че това било едното лице на национализма. Кое е другото ли? Ами никой още не го е виждал.

Днес същият текст отново е актуален. Нито един ред от него не е излишен или не на място. Накъдето и да погледнем ни залива „националната идея“. По-фанатично от всякога се търсят врагове. Турци, цигани, хомосексуалисти, клошари, евреи, пьнкари,

араби и още, и още – всички различни от тълпата „истински“ българи, избрали българското. Славно вървим натам, откъдето тръгнахме – национал-социализъм, с БКП-закваска и примерно през ноември ще можем „гордо“ да приютим внучката на Мусолини, Жан Мари Льо Пен, Йорг Хайдер и други прогресивни величия. С други думи след 16 години напън, обществото, или за каквото там се мисли, направи промяна. На 360 градуса.

Андрей Сахаров казва: „Човешкото общество се нуждае от интелектуална свобода – свобода на получаване и разпространяване на информацията, свобода на непредубегено и безстрашно обсъждане, свобода от натиска на авторитета и предразсъдъците. Тази тройна свобода на мисълта е единствената гаранция срещу заразяването на народа с масовите митове, които в ръцете на коварни лицемери-демагози лесно се превръщат в кървава диктатура.“

Ние можем само искрено да се надяваме анархистите да не останем единствените, които се подписват под този текст. Както и преди 20 години.

Автономна безвластническа група „Анархоспротива“
Юни, 2006 г., София

По така наречения „Национален въпрос“

Националният принцип, или принципът за национално самоопределение, с произтичащите от него борби за национални „освобождения“ и „обединения“ не е анархистически принцип. Ние, анархистите сме за разцепването на всяка нация и национално съзнание на две. Защото зад „нацията“ се крие хиграта на националния капитал и националната държава. В това разцепване ние вземаме страната на експлоатираните и потиснатите класи. Издигайки съзнанието на последните до нивото на анархизма, ние целим ликвидирането на националните капитали, държави и идеи, като първа стъпка към освобождението и обединението на човечеството.

Националният принцип исторически е създаден от абсолютните монарси на Европа и доразвит от младите буржоазни класи през 18 и 19 век.

В 20 век социалдемократи и болшевики включиха този принцип в своите политически програми. Това е естествено за тях, защото те са епигони на буржоазните идеолози и политици. Техните партии са вариант на буржоазните, а лозунгите и исканията им – завършената програма за ДЪРЖАВНИЯ КАПИТАЛИЗЪМ.

Борбите, които гореизброените партии, движения, фронтове и т.н. водиха и водят под националното знаме, са борби за утвърждаване позициите на

националните капитали (частни или държавни), за създаване на национална държава и национален пазар. За утвърждаване на класовото господство и експлоатация в локални (национални) рамки. С една дума, за създаване на свое отечество.

Тези си цели експлоататорските класи винаги са прикривали с маската на „общонационални интереси“. Самите така наречени национал-освободителни движения, в които те са увличали и не малка част от работниците и селяните (както това става във всяка война), са съдържали винаги в зародил всички институции на потиснатостта: армия, полиция, съд, правителство, „народно“ събрание и т. н.

Победата на тези борби, (като са войни между нации), с цялото скрито или явно участие на великите империалистически сили, са завършени днес със създаването на 180 национални държави. На тази основа в съвременния свят са се водили и водят всички войни за национално обединение, защита на отечеството, жизнено пространство и т. н., с които всеки капитал мотивира своите шовинистически и империалистически апетити и цели, и оглупява работниците и селяните, за да ги отведе на „полето на честта“ и във военните гробища.

Тези резултати, буржоазията нарича освобождение от чуждо робство.

Анархистическият Интернационал и всяка негова секция

не правят избор между чуждото и „собственото“ робство! Анархизмът още от момента на възникването си (Прудон и неговите последователи в Първия Интернационал), е бил винаги интернационалистически – за световната, социална революция и обединението на човечеството в една световна федерация. Тази принципна линия своето практическо приложение по време на Френско-Пруската война и Комуната от 1870-1871 г. Както е известно, в тази война Карл Маркс беше германски патриот – за обединението на германската нация и победата на Пруссия. В следващата фаза, след пленяването и абдикуацията на Наполеон Трети, Маркс беше за сключване на мир с правителството на Тьер във Франция и призоваваше френските работници да вземат в буржоазните „Комитети за отбрана на Републиката“. Неговото последно салтомортале, в „Третия адрес“, където той „поздравява щурмуващите небето комунари“, е принудено от събитията (Парижката Комуна), и представлява нагаждане към революционния инстинкт на френските работници, с оглед експлоатирането им за целите на неговата партия. Цели, прокламирани в т. н. „Комунистически манифест“, чието 10 програмни точки водят капиталистическото общество до неговия последен етап – този на държавния капитализъм.

» » продължава на страница 4

ПО СВЕТА И У НАС

Транспортът да бъде безплатен

» » продължава от страница 1
тиш роднини или да участва в културни мероприятия не е ли една за всички?

„Социален мир“

Местните колективи, борещи се за „безплатността“ определяха, че билетните приходи покриват едва между 10% и 30% от бюджета на обществения транспорт на града им. Тези приходи служат едва за изплащането на разходите по отпечатването на билетите, поставянето и поддръжката на машини за пропускане, и контролите. Продажбата на билети позволява значи само да се попречи на свободния достъп до това пространство. Изглежда това е грижата за запазване на „социалния мир“ – ограничаване контактите между бедни и богати.

Социалният апартейд се изразява и в инсталирането на 5000 камери в парижката транспортна мрежа (RATP), порталите против гратисчии и частна милиция GPSR (Група за предпазване и сигурност на мрежите). Тези средства подсилват чувството за вина на „гратисчиите“. Те превръщат акта на кръшкане в антисоциален и опасен за тези, които са си платили правото на сигурност, чувство, подсилено чрез рекламните кампании на RATP в парижките автобуси.

Граждани на пазара

Общественото обслужване се грижи съвсем малко за действителните нужди на потребителите, които не са питани дали мрежата съответства на очакванията им. В резултат отдалечените места от градските центрове са слабо обслужвани. Определено има скъпване между гражданите и обществената организация.

Екологични размисли

Безплатното би позволило да се намали отрицателното отражение на транспорта върху околната среда. Автобус, пълен на три четвърти, се равнява на 30 коли по-малко: това е повече пространство по обществените пътища и по-малко консумирана енергия. Това означава да се позволи на пешеходците и на велосипедистите да си възвърнат града. Последните, консумирайки единствено човешката метаболитна енергия, са първите жертви на замърсяването, на инцидентите и на шума, който причиняват колите. Автомобилистите биха били по-малко и биха осъзнали вредността на пътешествията си.

Екологията не се прилага само спрямо околната среда, но също и спрямо охота на Човека. Трябва да се отървем от идеята, че транспортът е по-

лезен на човек единствено, за да пристигне бързо до целта си. Нашите придвижвания са все по-зависими от използването на бързите двигатели. Те се превръщат в принуда и се ограничават до едното време-траене.

Никои не се радва вече на мига, в който пътува. Безплатен транспорт би позволил да си представим град, където удоволствието да се придвижваш би заменило принудата и скоростта не би била вече самоцел.

Общественото обслужване не се опитва да задоволява мобилността на всички, а осигурява функционирането на капиталистическата икономика. То върви в посока обратна на призивите си и само увеличава социалното неравенство. Не би ли имало нужда гражданската съвест да се издигне и да му посочи пътя за следване? Активистите за безплатен транспорт за момента са единствените, минаващи от осъзнаването към действието. •

Венсен Обадиа (със съкращения)

Интервю на независимото списание Индесанс с RTP

Индесанс: Какви са вашите искания?

RTP: Борим се за обществен и общ транспорт, в който потребителите имат гумата за

управлението на транспорта, за начина, по който е обслужена местната мрежа. Изискваме прозрачност при вземането на решенията и управлението на фондовете. В едно дружелюбно обществено пространство всеки има правото да се изрази, а не само предприятията, понеже имат средствата.

Индесанс: Законът за всекидневната сигурност (втори „анти“-терористичен закон след 9/11) криминализира „гратисчиите“...

RTP: Този закон беше гласуван от правителството на ФСП. Само 10% от издателите глоби от контролорите на железниците са плащани. За над 10 глоби на година сме подсъдени на 7500 евро глоба или 6 месеца затвор. Седем души вече бяха осъдени на 1 до 3 месеца затвор. Предполага се, че са бедни, защото останаха анонимни. Целта е значи действително да се осъди бедността: или гледаме влаковете как минават, или се качваме вътре и рискуваме затвор.

Индесанс: Опитвали ли сте се вече да се срещнете с управители на RATP или на Парижката община?

RTP: Нашият боен кон не е да правим натиск върху кметството, защото намираме за по-интересно да развиваме идеите си и да се срещаме пряко с потребителите, кварталните асоциации и служителите. Град

Хаселт в Белгия установи безплатен обществен транспорт с наистина отделени коридори за автобуси и велосипеди, таксата по 1,5 евро независимо от направлението, и безплатни паркинги извън града. Това е реално мислене върху придвижването в града и именно върху този вид политика имаме желанието да упорстваме.

Индесанс: Какво е безплатна зона (freezone)? Пробвали ли сте такава нещо вече в Париж?

RTP: Правим достъпна свободен и безплатен в платено пространство. Всеки месец, от година и половина насам, се настаняваме през входа на някоя метро-станция, блокираме въртележките-пропускатели с транспарант и отваряме вратата. Това ни позволява да раздаваме нашите листовки и да беседваме с потребителите. Някои имат желание да платят, защото имат средствата, но безплатният транспорт не означава, че никои не плаща, всеки трябва да плаща според възможностите си, това е принципа на данъците. Тъй като раздаваме безплатни талони, това действие позволява също солидарност между хората пред контролорската блокада, защото всички имат еднакъв билет, независимо дали си „гратисчия“ или притежаваш месечна карта. •

Интервю с член на RTP, <http://ratp.samizdat.net>

ПОСКЪПВАНЕТО НА БИЛЕТИТЕ

Чии интереси защитава общината

» » продължава от страница 1
на няколко рекламни агенции, зад които стоят ключови играчи. За този бизнес не се изискват особени умения – той е нещо като рентниерството. Най-важното е да влезеш в схемата и да докопаш няколко билборда и ракети на ключови места в столицата. После започват печалбите.

Колко са и къде отиват приходите от налаганите глоби от „Паркинги и гаражи“? Тези суми са огромни на фона целия общински бюджет. Към това може да добавим и таксите за паркиране в „Синя зона“ и платените паркинг места. Същевременно с години не се започва строеж на нови паркинги – за да продължи плячкосването на „паяците“. Или ремонта на улиците – заради кратерите по тях автобусите правят акробатични чупки и изостават фатално от разписания и прочие. Как ви изглежда затварянето на „Витошка“ и интересите на акционерите в новия мол „София Сити Център“? Дори няма нужда да поставяме въпроса за парите от глобите на КАТ, винетките и най-новия хит – смяната на регистрационните табели. Да приемем на „добра“ воля, че това са приходи и към републиканския бюджет като цяло.

Търговете за маршрутните линии са един голям водевил с предизвестен край и подставени лица, но къде отиват парите от тези линии? И в тази връзка защо градският транспорт се движи до 24 часа? Да

Колектив за безплатен обществен транспорт

се „даде хляб“ на няколко частни таксиметрови фирми, чиито собственици също са „наши партийни другари“?

Кой и как точно въведе новата GPS система, която първо обхваща минимална част от града, второ е очевидно безсмислена на този етап, поради липсата на генерален план за оптимизиране на транспорта. Всичко това на фона на ежегодните лакърдии за въвеждане нова електронна система за таксуване на пътници. Да припомним и безумната идея тази система да отчита времето на пътуване!

Искаме публично да се обяви счетоводният баланс на

„СКГТ“, брой щатни служители по длъжност, приходи от продажба на карти и билети, разходи за отпечатването им, как става поръчката за тях и т.н. Ключово важно е да се знае какъв процент от разходите се покриват от продажбата им. Да видим някакви планове за бъдещи инвестиции? Уволняваме директора Васил Наїденов и после, вероятно за да замажем кражбите, увеличаваме цените? След като може 75-годишният Светозар Филипов, който е пенсионер, бивш общински съветник, а от 2004 г. с решение на Столичния общински съвет изпълнява контролни функции върху дейността на компанията за обществен превоз да е взимал заплатата над 1 500лв!

Какво става с историческото софийско метро? То може и да не помръдва на дължина, но за сметка на това се напълни с камери на това се напълни с камери за стотици хиляди евро. За тези престъпления са виновни всички кметове на София досега. Никои от тях не беше разследван за нищо, дори Софийски за наказание пратиша в Брюксел.

Ние искаме безплатен градски транспорт, достъпен за всички в този град!

Това би стимулирало хората да го предпочитат пред личните си автомобили. Това освен екологичния ефект би намалило и трафика в града. И в момента по-голямата част от ползващите го са с преференции, основната тежест се поема от много малък процент хора. Нагло е да четем как депутата

тите имат право на безплатно ползване срещу показване на депутатска карта и почти всеки ден да се образуват задръствания, защото някой цървул е извадил синя лампа, докато бърза да „спасява“ поредна частна сделка в хотел „Радисън“. Общината има достатъчно приходи, които могат да издържат транспорта, както и добри заплати за работещите в него. Разбира се има и още едно условие – да разкараме крадците от СОС.

ците в него. Разбира се има и още едно условие – да разкараме крадците от СОС.

Да си върнем транспорта! И всичко останало, което принадлежи на хората в този град!

LGB

Автономна безвластническа група „АнархоСъпротива“

и още нещо интересно: <http://anarhogratis.hit.bg/>

БЕЛЕЖКИ ВЪРХУ ФИЛОСОФИЯТА НА АНАРХИЗМА

Егоистът: философската теория на Щирнер

Йохан Каспар Шмидт, получил впоследствие псевдонима „Макс Щирнер“, е роден в Байройт на 25 октомври 1806 г. През 1826 г. постъпва като студент във философския факултет на Берлинския университет, където слуша лек-

циите на Хегел – духовният властелин на новото поколение философи по това време. Сред берлинския кръг на свободомислещите се отличавал един младеж – мълчалив, затворен, с вежливи обноски, той никого не нападал и

не обиждал. Това бил Макс Щирнер. През 1844 г. всички от този кръг били удувени от новата му солидна монография „Единственият и неговата собственост“, отпечатана от престижно издателство на луксозна хар-

тия, а след нейното прочитане направо изпаднали в шок от странната му философска теория, която и до днес е обект на противоречиви оценки. Анархизмът черпи от Щирнер идеите за неограничената свобода на човека.

» » продължение от брой 6 и край

Тук ще представим седем тезиса от философската теория на Щирнер за егоиста, които могат да бъдат разглеждани като логически следствия от двете негови принципни положения (Вж. Свободна мисъл, бр. 6, м. юни, 2006).

Първия тезис можем да наречем и изкажем по следния начин:

Нравствен императив на егоиста: по начало няма никои (ни бог, ни цар, ни който и да е друг) и нищо (ни вроген, ни априорен, ни какъвто и да е друг задължителен принцип), стоящи над мен; аз съм изначално независим от всякакви външни фактори; аз и само аз съм този, който може да определи кои мои постъпки са правилни и кои – неправилни; аз и само аз изхождайки от себе си, от своето своеобразно и единствено аз, преди всичко от осъзнаването на дълбоките, вътрешни пориви на своята гуша-тяло, или пък на своето тяло-гуша, мога да определя

как трябва и как не трябва да постъпвам. В съдържанието на този тезис могат да се разграничат два момента, които ще предадем с думите на самия Щирнер. Първият момент

право и което аз искам, това изобщо не ме засяга. Така постъпва всеки, който умее да цени себе си, всеки в такава степен, в каквата той е егоист...“ (с. 177).

автономията на индивида да решава такъв въпрос, която се утвърждава в първия момент на императива, има реални основания, но те се намират в самия него, в самия субект.

повод (но не и основания!) за неправилно разбиране на философията му от непосветените в нея и за зловни спекулации от противниците му. Преди всичко ще отбележим, че употребата на термина „егоист“ за характеристика на човешкия индивид не започва от Щирнер – в историята на етиката са известни схващания за „разумния егоизъм“ и „изчисления на ползите“ като подход за рационално обосноваване (т.е. чрез разума, със средствата на логиката) на благородното, алтруистическото поведение на човека въз основа на естествени, „земни“ предпоставки, рязко противоположвайки се по този начин на господстващия по това време християнски морал, съгласно който от бога е определено какво поведение е добро и какво не е добро. Впрочем, такава атеистическа, антихристиянска тенденция се чувства и у Щирнер, но при него е налице съществена особеност. •

Край на поредицата
за Макс Щирнер

Ст.н.с. | ст. д.ф.н. Борис Ченгов

По-добре се обръщайте към себе си, отколкото към своите богове и кумири. Разкривайте това, което във вас е заложено; откривайте себе си.

от тезиса се отнася до автономията на индивида:

„Прав ли съм аз или не – за това никои друг не може да съди, освен самият аз.“ (с. 174).

„Аз сам решавам дали имам право на нещо: вън от мен няма никакво право. Това, което на мен ми се струва, че е право, е и право. Възможно е, щото на други то да не изглежда такава, а не моя... И даже ако целият свят би смятал за неправото това, което според мен е

„Моята правота съвършено не зависи от решенията на глупци и мъдреци. Въпреки това, до сега ние сме се стремели към такава правота.“ (с. 173).

Вторият момент от нравствения императив прави стъпка напред към конкретизирането и заедно с това към усилването му, като посочва основата, базата, намираща се в индивида, от която той следва да изведе преценките си за това кое е право и кое не е. Това в частност показва, че

„По-добре се обръщайте към себе си, отколкото към своите богове и кумири. Разкривайте това, което във вас е заложено; откривайте себе си.“ (с.150).

Сега вече, след като сме изяснили съдържанието и аргументацията на нравствения императив на егоиста следва да изясним смисъла на термина „егоист“, както е употребен в „Единственият и неговата собственост“. Това се налага още повече, че употребата на този термин от Щирнер дава

Националният въпрос

» » продължава от страница 2
Закъснелите с 50-годишна давност оправдания на тази патриотарска и опортюнистическа позиция на Маркс могат да бъдат намерени в писанията на Ленин от годините на Първата световна война. В тях последният твърди, че войната на Бисмарк и Кайзера за обединението на Германия била прогресивна, справедлива и национал-освободителна, а не империалистическа – макар, че тази война завърши с анексирането на Елзас и Лотарингия и налагането на контрибуции на френската република, възлизащи на 5 000 000 златни франка!

В тези събития единствен Бакунин и неговите другари остават на висотата на революционния идеал, и с пропагандата и акциите си във Франция (Лион и Париж) и с апелите си към германския и европейски пролетариат побиват жалоните, които водят към бъдещето!

От тогава до днес нашата цел си остава социалната революция, т.е. ликвидирането на държавата, експлоатацията и класите. Тази задача не е локална и „национална“. Тя може да бъде решена само в световен мащаб. Затова ние сме безотечественици, т.е. интернационалисти, затова работим за обединението на работниците и селяните в целия свят, за една революционна борба срещу интернационална властниците и експлоататорите.

Затова Анархистическият Интернационал се противопоставя най-енергично на т. н.

патриотизъм – израз на егоизма на господстващата класа, и произтичащите от него „защита на отечеството“, ксенофобия, преследвания на малцинствата, геноцид и прочие престъпления на националната политика и култура.

Действителният интернационализъм се състои най-напред в борба срещу „собствените“, „отечествени“ експлоататори, властници и властогонци (а не в сътрудничество с тях в името на национални „принципи“ и „идеали“) и след това срещу чуждите!

Затова на борбите и войните за т. нар. национални освобождавания, обединения и пр. Анархистическият Интернационал противопоставя своята стратегия и тактика срещу войната изобщо: солидарност и побратимяване с работниците и селяните от „вражата“ страна и превръщането на т. н. национално-освободителна борба в „собствената“ страна в социална революция!

Заедно с това, поради международния характер на нашата революция, Интернационалът и неговите Секции разглеждат всяка локална победа в една отделна страна като етап към крайната и непосредствена цел: победата на световната революция и обединението на човечеството в един анархокомунистически свят!

„Патриотизмът е последното убежище на мерзавца.“
Лабрюер •

Бюлетин на задграничния съюз на българските анархокомунисти,
юли, 1986 г.

135 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ПАРАСКЕВ СТОЯНОВ

Двама русенски революционери

„Българският консул“

Малко известни са животът и дейността на русенеца Иван Стоянов и връзките му с българското революционно движение. Съвсем млад, той бил назначен за чиновник по административната част от Митхад паша. Тази служба му дава възможност да узнае някои правителствени разпоредения и да ги съобщава на българските революционери. При един такъв случай той бил разкрит и арестуван и след 74 дневен престой в затвора успял да избяга. През Варна заминал за Цариград. После с параход в Кюстенджа, Румъния. Заселил се в Гюргево, където започнал търговия. Замогнал се и щедро подкрепял български революционни дейци. Базисни са връзките му със Стефан Караджа и Хаджи Димитър, с чиято чета се готвел да мине в България. Познавал се още с Панайот Хилюков, синовете на баба Тонка Обретенцова, Стефан Стамболов и Христо Ботев. Бил един от спомогателните членове на Българското спомогателно дружество в Браила. Още през март 1869 година в списъка на „пожертвувателите“ на дружеството е и Иван Стоянов с вноската от 300 франка. В Румъния Иван Стоянов бил на голяма почит и използвал влиянието си за подкрепа на хъшовите. Бил нещо като „български консул“ за тях.

Заедно с много българи в Румъния Иван Стоянов посреща с радост вестта за Априлското въстание. Той живее с вярата, че една добре въоръжена чета

от пламенни революционери ще подпомогне значително борбата на народа отвъд Дунав. Като говори за „бюджета“ на Ботевата чета, Захари Стоянов цитира „баланса“ на Димитър Горев, намерен в архива му. Сред петнайсетте българи дали пари за четата е и Иван Стоянов с 496 франка. След Освобождението Иван Стоянов се връща със семейството си в Русе. Участва в изграждането на Нова България. От 1882 до 1894 година е депутат в Народното събрание.

Паметта на синовете

Продължител на роголюбивото дело на своя баща е Параскев Стоянов, роден на 30 ноември 1871 в Гюргево. Ученик в Букурещ, студент в Париж, Женева, Букурещ и Вюрцбург, Параскев Стоянов живее и работи за идеите на анархизма, заради което е изгонен последователно от Франция, Швейцария и Румъния. През 1890 година той участва в подготовката на първия 1 май в Европа и Франция. Заловен в разпространение на позиви, той е арестуван и хвърлен в парижкия затвор Мазас.

Само 18 години са минали от Парижката комуна, когато той пристига във френската столица и се сближава с двама от живите комунари Луиза Мишел и Елизе Реклю.

Стоянов е един от първите ботевоведи, който още през 90-те години на XIX век намерил Теофан Райнов, член на делегацията, която БРЦК изпраща в Европа за среща с Херцен, Баку-

нин, Мацини и Гарибалди. Райнов разказвал за оказания им радушен прием. Стоянов урежда среща на немския историк и библиограф Макс Негуал с Райнов, от когото получава попълни сведения. Тези сведения, които по молба на Е. Волков Параскев Стоянов изисква през 1913 от Негуал, били широко използвани от най-добрите ботевоведи у нас – Волков, Георги Бакалов и Михаил Димитров.

Стоянов не спира до тук. Той се интересува по-конкретно от връзките на Ботев и Каравелов със Сергей Нечаев. Той има несъмнени данни за това – разказва Райнов, – че заедно с българската делегация от Женева пристига и Нечаев. Връзките на Каравелов с Нечаев Стоянов установява документално: с писмото на Каравелов до Нечаев, силно написани 8-9 страници, което видял и чел у своя другар Ароборе Рали в Букурещ. В писмото Каравелов изяснява ред въпроси, като между другото поддържа идеята за устроителство на голяма тайна печатница в Тулджа.

Млад лекар в Ловеч, през 1900 г. Стоянов събира сведения от най-близките хора на апостола Левски. Плод на тези търсения е книгата му „Градът Ловеч като център на БРЦК, столица на Васил Левски и роден град на поборника Тодор Кирков“ (1901). Освен интересните сведения за залавянето на Левски, той уточнява и датата, на която е основан БРЦК, за която в историческата литература съществуват различни несъгласия. •

Константин Николов

99 ГОДИНИ ОТ СМЪРТТА НА ЕЛИЗЕ РЕКЛЮ

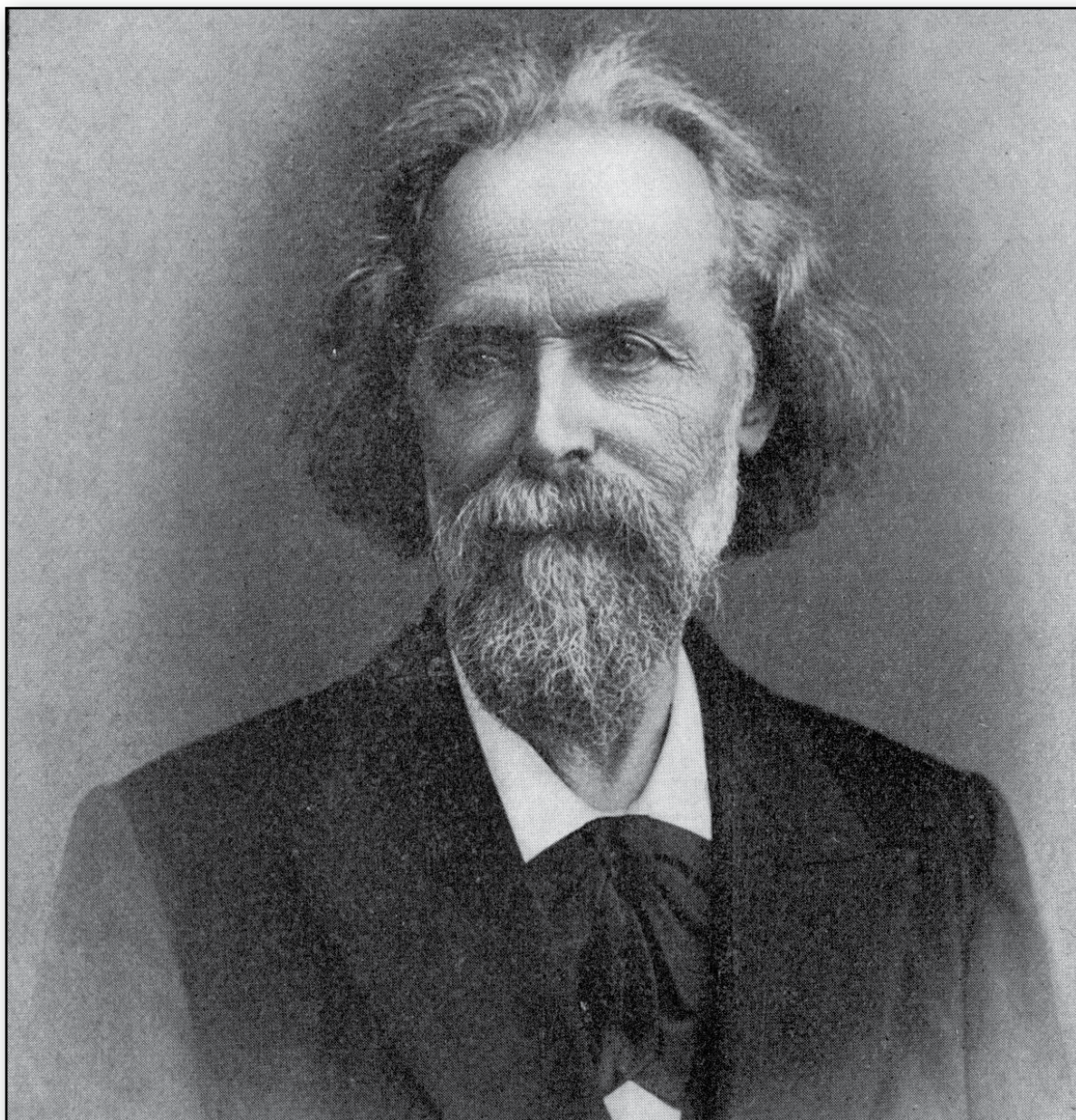
Елизе Реклю: анархистът учен

Сред имената на видните учени, мислители, борци за свобода, братство и социална справедливост, живели през 19 век, блести това на Елизе Реклю. Той бил щедро надарена от природата личност: велик учен географ, мислител и последователен борец за изграждане на ново социално справедливо човешко общество.

Елизе Реклю е роден на 15 март 1830 година в градчето Сент-Фуа ла Гранд в Южна Франция. Баща му бил беден протестантски пастор, живял според истинското учение на Христа, а майка му високо образована жена от аристократичното общество, но споделяща възгледите на своя съпруг.

Елизе Реклю е второто от осемте деца на семейството. През 1840 година той и по-възрастният му брат Ели постъпват в протестантския колеж на религиозната секта „Моравските братя“, град Нювид, Германия. Тази секта изповядвала Христовото учение от първите години на появата му, като отричала много от догмите на църквата и се е обявявала против военната и държавната служба. В колежа учат две години, след което се завръщат родния град, където продължават образованието си в местния протестантски колеж. След завършването и на този колеж двамата братя се разделят. Ели се записва студент в богословския факултет в гр. Женева, Швейцария, а Елизе става студент в протестантския университет в гр. Монтюбан, Южна Франция.

Под влияние на Февруарската революция от 1848 година, която събаря монархията и обявява Франция за република, Елизе Реклю става републиканец и започва да чете съчиненията на Фурие, Леру, Кабе, Прудон и др. Така той става социалист. За тази му постъпка бива изключен от университета и за да се спаси от арест заминава в Германия, където става учител по френски език в колежа на „Моравските братя“. След една година напуска колежа и се записва студент в Берлинския университет. Тук той слуша лекциите на видния географ проф. Карл Ритер. Под негово влияние и ръководство Елизе Реклю се отдава на геологията. През една от студентските ваканции двамата братя организират в родния си град протестна демонстрация против възстановената от Наполеон III монархия във Франция. Предупредени от свои близки, че ще бъдат арестувани от властта, веднага заминават за Англия, а след това отиват в Ирландия. Тук Елизе Реклю постъпва като служител в едно селско стопанство. През свободното си време усилено продължава да чете географска и социалистическа литература. Под въздействието произведениата на Фурие у него се проявява идеята да отиде в Америка и там образува земеделска колония на социалистически принципи. Така той пристига в Северна Америка. Отначало работи като хамалин на пристанището в Ню Орлийнс, а после се премества в щата Луизиана. Мечтата му да създаде

земеделска колония не се свързва и той става възпитател на децата на богат плантатор. В неговите плантации работели негри-роботи при много тежки условия. Експлоатацията на тези хора го възмутила и той написва няколко статии, които изпраща във Франция и те биват отпечатани в едно списание под общото заглавие „Робството в Съединените щати“. След една година като възпитател в плантацията Елизе Реклю напуска Северна Америка и отива в Южна Америка. Целта на пристигането му тук е била подробно да се запознае с географията на всички страни в тази част на Америка. Така той тръгва да ги кръстосва и изучава тяхната повърхност с всички обекти по нея – реки, планини, вулкани, пустини и др. Известно време живее и при индианците и се запознава с техния живот.

В Южна Америка остава две години, след което се завръща в родината си през 1857 г. Установява се в Париж при семейството на брат си Ели. За да си осигури средства за преживяване сключва договор с една фирма и започва да пише пътеводители за европейските страни. За тази цел посещава всички страни, включително и тези от Балканския полуостров. Едновременно с това пише статии на географска тематика и против възстановената монархия във Франция. По това време се присъединява към създадения Интернационал, става член на революционно движение „Международно общество“ и се запознава с руските революционери Бакунин, Херцен, Жуковски и др.

През 1870 г. започва война между Прусия и Франция, коя-

то завършва с разгромяване на френската армия и пленяването на Наполеон III. Капитулантският договор подписва анархистическият реакционер Тиери. Париж обаче не се предава и се обявява за независим град-комуна. Елизе Реклю активно участва в комуналното движение и защитата на града. Войските на Тиери нападат града, превземат го и пленяват защитниците му. Сред тях е и Елизе. Едни от пленниците са разстреляни, други пратени в затвори, а трети заточени доживотно на остров Нова Каледония. Там е изпратен и Елизе. Срещу неговото заточение се обявяват всички видни европейски учени, които създават комитет който протестира пред френското правителство и настоява за освобождаването му. Благодарение на този комитет Елизе Реклю е освободен и изгонен в Швейцария. Тук той се отдава на научна дейност и започва написването на капиталното си съчинение „Всеобща география. Земята и хората“. За допълнителното събиране на необходимите му данни посещава Африка и повторно Северна и Южна Америка.

След завръщането си от Америка напуска Швейцария и се установява във Франция. Но реакционното правителство започва жестоко преследване на безвластниците и Елизе Реклю, за да се спаси от арест, заминава за Белгия. Там бива поканен от Брюкселския свободен университет да чете лекции по география. По настояване на френското правителство след първата си уводна лекция е отстранен от университета. Прогресивни учени и професори, обединени около негов кръжок, решават да осно-

ват Интернационален свободен университет в Брюксел. През 1894 г. решението е изпълнено. От цяла Европа пристигат видни професори и учени, които започват да четат лекции. Броят на слушателите е много голям. Елизе Реклю чете лекции по физическа и социална география. По време на университетските ваканции, вместо да си почива, Елизе обикаля градовете на Белгия и изнася сказки. Същото прави и в Англия и Шотландия. В Брюксел пристига и брат му Ели заедно със сина си. Той започва да чете лекции по митологията и етнография, а синът му става асистент на чичо си по обработката на съчиненията му. В началото на 1904 г. Ели Реклю се разболява и умира.

Елизе Реклю с възторг приветства избухналата през 1905 г. руска революция и вярва, че тя ще бъде победоносна и човешките права и свободи ще възтържествуват. Не след дълго надеждите му рухват. Революцията е разгромена и потопена в кръв. Елизе Реклю изпада в униние, здравословното му състояние се влошава и на 4 Юли 1905 година умира в пълно съзнание в ръцете на близките си.

Елизе Реклю е велик учен, който съчетава в себе си научните знания с качества на убеден революционер. На науката оставя три прекрасни съчинения. Първият научен труд е „Земята. Описание на живота на Земята“. В него той дава описание на земята като планета от Слънчевата система. Вторият му научен труд е „Всеобща география. Земята и хората“ – състои се от 19 тома. В него авторът дава подробно описание на природа-

та, климата и релефа на отделните страни, а също така и на икономическия и културния живот на всеки народ. За него няма висши и нисши народи. Всички хора, без разлика на раса и племенност, са равноценни. Според световните учени този научен труд на Елизе Реклю „представлява грандиозен паметник на 19 век“.

В третия си научен труд „Човекът и Земята“, състоящ се от 6 тома, Елизе Реклю описва цялата история на човечеството, неговата съдба през вековете.

През 1869 г., когато в Интернационала започва борбата между Бакунин и Маркс, Елизе Реклю застава на страната на Бакунин. Той отрича държавата, дори и тя да се нарича социалистическа, защото тя със своите институции унищожава свободата на бошинството от хората и гарантира свобода и привилегии само на управляващото малцинство.

Възгледите си за безвластническото движение Елизе Реклю подробно излага в своите статии, публикувани в различни списания и в книгата си „Еволюция, революция и безвластнически идеал“. В нея той доказва, че основната причина за социалното неравенство, знета и мизерията на всички трудещи се е частната собственост върху земята и средствата на труда. Бъдещето безвластническо общество той си го представя, като автономни производителни съюзи, обединени помежду си във федерации, въз основа на свободна взаимна договореност. Осъществяването на това справедливо общество, според Елизе Реклю, може да се изрази само по пътя на Социална революция. Обаче, между неговите възгледи за тази революция и тези на Бакунин има известни различия.

Според Елизе Реклю, за да бъде успешна една социална революция, преди нея трябва да се извърши революция в съзнанието на хората, чрез добре организирана просветна дейност, хората да се запознаят с безвластническата идея. Тази дейност включва изнасяне на беседи, издаване на списания и книги, с които хората да се самообразоват.

Бакунин, обаче, не е съгласен с тази тактика на продължителна подготовка за извършване на Социалната революция. Според него, основната и съществена работа в революционно дело е подготовката на въоръжени въстания. След успешното извършване на революцията, едновременно с преустройството и изграждането на безвластническото общество, ще се извършва и такава в съзнанието на хората.

Цялата научна и революционна дейност на Елизе Реклю през неговия живот е била хармонична, свързана с човека и в полза на човека. Като мислител той е бил истински апостол на свободата, равенството, братството и социалната справедливост. Верен на тези принципи, Елизе Реклю служи честно на своя идеал за безвластническото общество. •

Стаменко Димитров, гр.Перник

70 ГОДИНИ ОТ НАЧАЛОТО НА РЕВОЛЮЦИЯТА В ИСПАНИЯ

НАРОДЪТ НА ОРЪЖИЕ

За пръв път на български: из „В памет на Каталония“ (1938) на интербригадиста Джордж Оруел

Джордж Оруел

Онова, което се случи в Испания, беше всъщност не гражданска война, а начало на революция. Този факт антифашистката преса извън Испания се постара особено добре да прикрие. Въпросът беше сведен до „Фашизъм срещу демокрация“, а революционният аспект беше прикрит във възможно най-голяма степен. В Англия, където пресата е по-централизирана и обществеността по-лесно се мами от всякъде другде, само две версии за войната в Испания имаха някаква публичност: версията на десните за християнските патриоти изправени срещу болшевишките кръвопийци и версията на левите за благородните републиканци потушаващи бунт на военните. Основният въпрос беше успешно прикрит.

За това имаше няколко причини. Като начало профашистката преса разпространяваше отвратителни лъжи за зверствата и добронамерените пропагандисти несъмнено смятаха, че помагат на испанското правителство, като отричаха, че Испания е „почервеняла“. Но главната причина беше следната: освен малките революционни групи, които съществуват във всички страни, целият свят беше решен да предотврати революция в Испания. Особено Комунистическата партия, със Съветска Русия зад гърба си, хвърли цялата си тежест срещу революцията. Комунистическа беше тезата, че революция на този етап щяла да бъде пагубна и че целта в Испания била не работническо управление, а буржоазна демокрация. Едва ли има нужда да се обяснява защо „либералното“ капиталистическо становище беше същото. В Испания имаше големи инвестиции на чужди капитали. Транспортната компания в Барселона например представляваше десетки милиони инвестиран британски капитал, а между-временно профсъюзите бяха превзели целия транспорт в Каталония. Ако революцията беше продължила, нямаше да има никакви обезщетения или те щяха да бъдат много малки, докато ако беше надделяла капиталистическата република, чуждите инвестиции щяха бъдат в безопасност. И тъй като революцията трябваше да бъде смазана, това много опрости нещата за тях да се преструват, че никаква революция не се е случила. По този начин истинското значение на

всяко едно събитие може да се прикрие; всяко преминаване на властта от профсъюзите към централната власт можеше да се представи като необходима стъпка във военната реорганизация. Създалата се ситуация беше крайно любопитна. Извън Испания малцина схващаха, че има революция, а в Испания никои не се съмняваше в това. Даже вестниците на Обединената социалистическа партия на Каталония, контролирани от комунисти и по-вече или по-малко застъпващи антиреволюционна политика, говореха за „нашата славна революция“. Междувременно комунистическата преса в чуж-

ската република и нейната хартиена конституция, а за ... „революция“. Май явните лъжци и мошеници включваха членове на същото онова правителство, за което ни призоваваха да се бием. Някои от чуждите антифашистки вестници дори паднаха до жалката лъжа да заблуждават, че църквите били атакувани само когато били ползвани като фашистки крепости. Всъщност църквите бяха тарашени навсякъде и това беше в реда на нещата, защото беше пределно ясно, че испанската църква беше част от капиталистическата шайка. За шест месеца в Испания видях само две непокътнати

то можеше или да се развие към социализъм, или да се върне към обикновена капиталистическа република. Селяните притежаваха голямата част от земята и най-вероятно щяха да я задържат, ако Франко не беше победил. Всички големи отрасли бяха колективизирани, но дали щяха да останат колективизирани или капитализмът щеше да се наложи отново, зависеше в крайна сметка от това коя група щеше да надделее. В началото и за централното правителство, и за Женедалите де Каталуня (полуавтономното каталонско правителство) можеше определено да се каже, че представляваха работниче-

ление в правителството беше ход наясно. Първо Р.О.У.М. бяха изхвърлени от Женедалите; шест месеца след това Кабалеро беше заменен от десния социалист Негрин, малко по-късно С.Н.Т. беше отстранена от правителството, последва я У.Г.Т., след това С.Н.Т. беше отблъзната от Женедалите, а накрая, година след избухването на войната и революцията, остана едно правителство съставено изцяло от десни социалисти, либерали и комунисти.

Общият завои наясно датира някъде от октомври-ноември 1936, когато СССР започна да доставя оръжие на правителството и властта започна да минава от анархистите към комунистите. Освен Русия и Мексико, нито една друга държава нямаше достойнството да се притече на помощ на правителството, а Мексико по очевидни причини не можеше да изпраща оръжие в големи количества. Съответно руснаците бяха в положение да диктуват условията. Почти никакво съмнение няма какви бяха по същество тези условия: „или предотвратявате революцията, или не получавате оръжие“, а първият ход срещу революционните елементи, отлъчването на Р.О.У.М. от каталонското Женедалите, беше направено по заповед от СССР. Отрича се, че руското правителство било упражнило пряк натиск, но това не е толкова важно, защото за комунистическите партии във всички страни може да се каже, че провеждаха руската политика и не се отрича, че комунистическата партия беше основната сила първо срещу Р.О.У.М., след това срещу анархистите и секцията на Кабалеро при социалистите и изобщо срещу една революционна политика. След като СССР се намеси, тържеството на комунистическата партия беше осигурено. Като начало благодарността към Русия за оръжието и фактът, че комунистическата партия, особено след пристигането на интернационалните бригади, изглеждаше способна да спечели войната, повдигнаха неимоверно авторитета на комунистите. Второ, руските оръжия бяха доставени чрез комунистическата партия и свързаните с нея партии, които се погрижиха много малко от тях да стигнат до техните политически противници. Трето, като провъзгласиха нереволюционна политика, комунистите съумяха да привлекат всички онези, които се плашеха от крайните елементи. Беше лесно например да се привлекат по-заможните селяни срещу колективизиращата политика на анархистите. Имаше огромен ръст в членската маса на партията, а притокът беше предимно от средната класа – магазинери, чиновници, армейски офицери, заможни селяни и пр., и пр. Войната беше на практика триполусна битка. Борбата срещу Франко трябваше да продължи, но същевременно целта на правителството беше да отнеме властта, която оставаше в ръцете на профсъюзите. Това

„В испанската ситуация комунистите в правителството не стояха крайно вляво, а крайно вдясно.“

гите страни крещеше, че няма никакви признаци на революция – вземането на фабриките, създаването на работническите комитети и пр., не се беше случило – или пък се беше случило, но „нямаше политическо значение“. Според „Дейли уъркър“ (6 август 1936) онези, които твърдяха, че испанският народ се бори за социална революция или нещо по-различно от буржоазна демокрация, бяха

църкви и някъде докъм юли 1937 на нито една църква не беше разрешено да отвори врати и да извършва служби, освен една или две протестантски църкви в Мадрид.

Но въпреки всичко това беше само началото на революция, а не пълна такава. Дори когато работниците, безспорно в Каталония и вероятно другаде, имаха сили да го направят, те не свалиха, нито замениха

ската класа. Правителството беше ръководено от Кабалеро, ляв социалист, и включваше министри представляващи У.Г.Т. (социалистическите профсъюзи) и С.Н.Т. (синдикалистките профсъюзи контролирани от анархистите). Каталонското Женедалите беше за известно време заменено от Антифашистки комитет за отбрана, който се състоеше основно от делегати на профсъюзите. По-

Луис Компанис (в средата), президент на автономна Каталония, един от организаторите на Р.О.У.М. и С.Н.Т. в смазването на военния бунт в Барселона. Вдясно е В. Антонов-Овсеевко, съветски генерален консул в Барселона. Овсеевко заплашва, че ще прекъсне съветските военни доставки, след което Компанис уволнява Анрес Нин от Р.О.У.М. от поста министър на правосъдието. По време на руската гражданска война Овсеевко командва украинския военен окръг в Червената армия и се застъпва за Нестор Махно пред Москва. Той връчва и на бащицата орден „Червена звезда“. По ирония на съдбата, през 1938 г. Овсеевко е обвинен в троцкизъм и е разстрелян.

„Реално погледнато, комунистите повече от всички други предотвратиха революцията в Испания.“

„явни лъжци и мошеници“. От друга страна, Хуан Лопес, член на правителството на Валенсия, заяви през февруари 1937, че испанският народ пролива кръвта си не за демократиче-

напълно правителството. Очевидно не можеше, защото Франко тропаше на вратата, а части от средната класа бяха на тяхна страна. Страната беше в едно преходно състояние, кое-

късно Комитетът за отбрана беше разпуснат и Женедалите беше сформирани отново, за да представлява профсъюзите и различните леви партии. Но всяко последващо преразпреде-

70 ГОДИНИ ОТ НАЧАЛОТО НА РЕВОЛЮЦИЯТА В ИСПАНИЯ

НАРОДЪТ НА ОРЪЖИЕ

беше сторено с поредица малки стъпки – политика на убожанията, както някой я нарече – и като цяло доста умело. Нямахме всеобщ и явен контра-революционен ход и до май 1937 почти не беше необходимо да се употребява сила. Работниците винаги можеха да бъдат поставени на колена с един аргумент, който е твърде ясен, за да има нужда да се заявява открито: „Ако не направите това, това и това, ще изгубим войната.“ Във всеки един от случаите нещата се представяха така, че по военни съображения да бъде необходимо работниците да се откажат от нещо, което бяха отвоювали през 1936. С този аргумент беше почти невъзможно да се спори, тъй като загубата на войната беше последното нещо, което революционните партии желаеха, тъй като с войната щяха да изгубят и демокрацията, и революцията. Социализъм и анархизъм се превърнаха в думи лишени от смисъл. Анархистите, единствената революционна сила, която беше достатъчно голяма, за да има някаква тежест, бяха принудени да отстъпват позиция след позиция. Процесът на колективизация спря, комитетите по места бяха премахнати, работническите отряди бяха забранени, а полицейските части отпреди войната, с нови подкрепления и тежко въоръжени, бяха възстановени. Ключови отрасли, които бяха под контрола на профсъюзите, бяха превзети от правителството (завземането на телефонната централа в Барселона, което доведе до майските сблъсъци, беше едно от събитията в този процес). И накрая, което беше най-важно, цялото работническо опълчение, което беше изградено от профсъюзите, беше постепенно разбито и разпределено по новата Народна армия, „деполитизирана“ войска на полубуржоазна основа, с разлика в заплащането, привилегирована офицерска каста, и пр. и пр. При онези особени обстоятелства това

„Онова, което се случи в Испания, беше всъщност не гражданска война, а начало на революция. Този факт антифашистката преса извън Испания се постара особено добре да прикрие.“

Франсиско Асказо (горе) и Буенавентура Дурути (долу)

беше наистина решаващата стъпка. Тя се извърши най-късно в Каталония, защото там революционните партии бяха най-силни. Очевидно единствената гаранция, която можеха да имат работниците, че ще задържат завоюваното, беше да оставят част от въоръжените сили под свой контрол. Както обикновено, разбиването на опълчението беше извършено в името на военната ефективност, а никои не отричаше, че има нужда от цялостна военна реорганизация. Съвсем възможно беше обаче да се реорганизира опълчението и то да стане по-ефективно, като пак остане под пряк контрол на профсъюзите. Главната цел на промяната беше да се направи така, че анархистите да нямат своя собствена войска. Нещо повече, демократичният дух на опълчението го направи благодатна почва за революционни идеи. Комунистите го съзнаваха много добре и непрестанно и ожесточено плъеха срещу принципа на равно заплащане на всички чнове наложен от Р.О.У.М. и анар-

хистите. Извършваше се повсеместно „буржоазизиране“, умислено унищожаване на духа на равенство, през първите няколко месеца от революцията. Всичко това стана толкова бързо, че хората, които посещаваха Испания през няколко месеца, заявяваха, че не могат да познаят страната. Онова, което на повърхността и за кратък миг приличаше на гържава на работниците, пред очите ни се превръщаше в обикновена буржоазна република с присъщото разделение на богати и бедни. През есента на 1937 социалистът Негрин вече открито заявяваше на публични речи, че „ние зачитаме частната собственост“, а членовете на Кортеса, които в началото на войната трябваше да бягат от страната поради подозренията, че симпатизират на фашистите, се завръщаха в Испания. Целият процес е лесно да се разбере, ако човек е припомни, че той тръгва от временния съюз, който фашизмът в някои свои форми налага на буржоата и работника. Този съюз, познат като Народен фронт, е по същество съюз на врагове и

изглежда вероятно, че той винаги приключва с това, че единият съюзник поглъща другия. Единствената неочаквана черта в испанската ситуация – а извън Испания тя предизвика огромни недоразумения – беше, че сред партиите в правителството комунистите не стояха крайно вляво, а крайно вдясно. Това на практика не би следвало да ни изненадва, защото тактиката на комунисти-

тализъм не е силен и затова комунистическата политика във Франция трябва да бъде антиреволюционна. Това означава не само, че френските комунисти в момента маршируват за триколяра и петия марсилезата, но което е по-важно, че те трябва да преустановят цялата агитация във френските колонии. Няма и три години откакто Торес, секретарят на Френската комунистическа партия, заявяваше, че френските работници никога няма да бъдат подмамани да се бият срещу своите немски другари. Днес той е един от най-гласовитите патриоти във Франция. Ключът към поведението на комунистическата партия във всяка една страна е военното отношение на тази страна,

английските комунисти, както и френските комунисти, няма да имат друг избор освен да станат добри патриоти и империалисти и за това има вече някои предварителни симптоми. В Испания комунистическата „линия“ беше несъмнено повлияна от факта, че Франция, съюзник на Русия, беше твърдо против това да има революционен съсед и щеше чудо да направи, но да предотврати освобождението на Испанско Мароко. „Дейли мейл“ със своите приказки за червена революция финансирана от Москва говорише още по-големи дивотии от обикновено. Реално полегнато, комунистите повече от всички други предотвратиха революцията в Испания. После, когато десните гържаха властта, комунистите проявиха готовност да стигнат много по-далеч от либералите в преследванията на революционните водачи. •

действително или потенциално, към СССР. В Англия например тази позиция е все още неясна, затова Английската комунистическа партия продължава да бъде враждебна към националното правителство и поне официално против превъоръжаването. Ако обаче Великобритания сключи съюз или военно споразумение със СССР,

английските комунисти, както и френските комунисти, няма да имат друг избор освен да станат добри патриоти и империалисти и за това има вече някои предварителни симптоми. В Испания комунистическата „линия“ беше несъмнено повлияна от факта, че Франция, съюзник на Русия, беше твърдо против това да има революционен съсед и щеше чудо да направи, но да предотврати освобождението на Испанско Мароко. „Дейли мейл“ със своите приказки за червена революция финансирана от Москва говорише още по-големи дивотии от обикновено. Реално полегнато, комунистите повече от всички други предотвратиха революцията в Испания. После, когато десните гържаха властта, комунистите проявиха готовност да стигнат много по-далеч от либералите в преследванията на революционните водачи. •

Homage to Catalonia, 1938
част от глава 5
Превод от английски
Александър Ванчев

Наши работи: Заражда ли се анархо-болшевизъм в България?

В редакцията се получи текст от нашия другар Г. Бончев, в който той на около 12 страници развива своята критика към някои публикации във в. „Свободна мисъл“ и по-специално „Социална психология на малките обществени групи“ (2/2006), „Катехизис на революционера“ (2/2006) и програмата на анархистическа група „Васил Икономов“ за радикални преобразувания в България (10/2005). Очевидно не можем да публикуваме пълния текст, но по-надолу сме избрали основни моменти от критиката, заедно с контракритиката на А. Ванчев, с която той се опитва да успокои разтревожения ни дописник.

Г. Бончев: Не бива с лека ръка да твърдим, че няма опасност от извращаване на анархо-движението. В България също може да се долови такава опасност. ... Могат да се прочетат някои обезпокоителни статии, които при най-лошия сценарий след години ще дадат повод на историците да отворят отделна глава в нашата история наречена „зараждането на анархо-болшевизма в България“.

... [за „Социална психология на малките обществени групи“] Недоумение буди частта посветена на анархистическите групи и най-вече един конкретен абзац. Той изказва твърдението нехарактерно за теорията и принципите на анархизма и по-близки до болшевизма:

„В повечето анархистически организации има клики. Тези клики представляват анархисти, които имат свое виждане за развитието на групата. Обикновено това са узрели политически хора, които са достигнали до изводи, които основната част от групата не е стигнала. За да не се мешат в свободното ѝ развитие, съзаклятниците се заемат с отбраната на групата от външни наемци и въздействия и действат като регулатор във взаимоотношенията вътре в групата, а и между групата и нейните врагове.“

„Обикновено членовете на анархистическите групи и организации въобще не предполагат за съществуването им. Научават, едва след като разбират, какво кликите са извършили.“

Целият материал е доста голям и тези няколко реда може да останат незабелязани, но те влизат в толкова дълбоко противоречие с основните принципи на анархизма, че си струва да се подчертаят дебело. В самата статия има друг абзац, казващ нещо с което всеки анархист би се съгласил:

„Анархистичните групи се характеризират с пълно зачитане гласа на всеки член на групата. Решенията се взимат със постигане на консенсус от всички членове на групата. В тези групи няма ясно изразени лидери, защото същността им е базирана на равенството между всичките ѝ членове.“

Как от равенството на всички членове изведнъж се стига до кликата, която има свои виждания, които не би споделила с обикновените редови членове на групата, които разбират за кликата чак когато дадено действие е вече извър-

шено от съзаклятниците, тоест изправени са пред свършен факт, а се предполага, че решенията (за действията) се вземат с консенсус? Това е сериозно противоречие.

А. Ванчев: Няма никакво противоречие. Напротив – обратното би било болшевизъм. Ако всеки е подготвен на колектива за всички свои действия и колективът трябва да знае всичко за всички, това е болшевизъм – „доверяй, но проверяй“. Ако в групата няма доверие, че оставени да действат свободно нейните членове работят за доброто на групата, тогава група просто няма, има атмосфера на подозрителност, характерна за болшевишките „коллективи“, но не и за анархистите. Огромната част от историята на анархизма е в нелегалност и всеки анархист е знаел, че може да повери живота си на всеки друг анархист от неговата група. Вярата в човешката добродетел като добри намерения за добра цел плюс индивидуалната свобода на действие е нашата твърда основа още от Годуин. Разбира се, че неведнъж са се случвали злоупотреби с доверието, но за това ние си имаме също методи.

Г. Бончев: [...] за „Катехизиса на Нечаев“] „Морално е за него само това, което помага за тържеството на Социалната революция... В характера на истинския революционер няма място за романтика, чувствителност, възторг или увлечения. Той няма право даже на лична омраза или лично отмъщение. Неговата революционна страст трябва да бъде обединена във всеки един момент с хладен разум. По всяко време е длъжен да се съобразява единствено с това, което е в интерес на революцията.“

Това изречение би подхождало на всяка една фанатична секта, била тя политическа или религиозна. Пред членовете на тази група се поставя едно единствено „нещо имащо значение“, било това социалната революция, заръките на вожда и на партията, думите на светия пророк Аллах и т. н.

А. Ванчев: Ако един човек не прави разлика между социалната революция и гумите на светия пророк или Аллах, той просто не е анархист, нито пък революционер. На всяка една фанатична секта би подхождало и унищожаването на нейните потисници, значи ли това, че никога не бива да унищожават своите потисници? Самият Бакунин, между другото, остро е критикувал Нечаев за схващанията му, нареч с други неща. Но споровете между тях не са били за разликата между социалната революция и Аллах, в никакъв случай. Бакунин има множество прозрения, направо пророчества и това е едно от тях. Той казва, че „Катехизисът“ може да се използва като оправдание на безчинства и точно така става – Нечаев е много уважаван от Ленин. Но това е проблем на Ленин и болшевиките, а не на Нечаев и анархистите. Ние много често сме стреляли с едни и същи оръжия, по едни и същи хора, но по някои хора те стрелят, а ние защитаваме.

Г. Бончев: Каква може би е разликата между един анархо-фанатизъм и всеки друг фанатизъм? Че се борят за добро дело? Едва ли, всички фанатизици се борят за добро дело. Факт е едно нещо – фанатизираните последователи на която и да е идея драстично намаляват способностите си да размишляват. Което е нещо типично за болшевишката система.

А. Ванчев: Отново има непознаване на нашите основи и по принцип на човешкия идеал. У. Годуин – според писаното от Бончев, той е фанатик отвсякъде – пише: „*Преценявайки достойността на другите, ние сме длъжни в повечето случаи да процедираме по същия начин, както когато преценяваме достойността на неодушевенияте субстанции. Основното е тяхната полезност.*“

Това неразбиране на неща залегнали в нашето виждане за света и хората не е само при Бончев. То е продукт на същата онази подозрителност, за която говорим по-горе, но тя е нещо, което унищожават мисленето много по-тежко, отколкото фанатичното преследване на добри за хората неща. Тази подозрителност е плод в този случай на схващането, че Бончев знае какво е добро и зло, а Нечаев не знае. Тоест, Бончев е по-развит от Нечаев, а това вече е неравенство. В другия случай Бончев може би казва „аз не знам какво е добро и зло, съмнявам се“ и заключава, че всеки, който твърди, че знае кое е добро и кое – зло, е фанатик, тоест пак по-низш, по-намислеч от Бончев. Отново неравенство. Тези неща са обаче простички и са развити пак преди повече от 200 години в анализа на Годуин на „Барутната заговор“: „*Бееше ли дълг на Еверард Дигби да взриви крал Джеймс и неговия парламент с барут? Безспорно не. Дългът е прилагането на способности за реалното, а не за някаво абстрактно благополучие на хората. Негов дълг бееше да таи едно искрено и пламенно желание за напредъка и щастие то на другите. Този дълг той вероятно изпълни. Но не бееше негов дълг да постави това желание в услуга на една ужасна и пълна с неизчерпаема злина цел. ... Сигурно ще се окаже, че всеки действа според собственото си разбиране и не би могъл да действа по друг начин. Но и да е вярно, това няма да унищожи значението на понятието дълг. Да се говори за дълг за вършене на зло не може да означава нищо друго, освен отнемане на цялата точност и смисъл на езика.*“

Може би е по-добре да се опитаме да вникнем в гумите на „фанатичните“, вместо да ги бъркаме с духовите на чекистите в главите ни. Ние сме длъжни да боравим с понятия като дълг и добродетел и считаме, че те са съвсем естествени за човешките същества, а не абстрактни философски категории. Съответно можем да определяме кое е дълг и кое не е. Една тухла може да счули главата на някой потисник и може да се каже, че нейният дълг не е това, а да бъде част от къща. Въпреки това счупването на главата на оня, кой-

то пречи на хората да строят своята къща, е много важна и реална част от къщата.

Г. Бончев: Във все същия дух звучи и това: „*Когато другар попадне в беда, решението дали да бъде спасен или не, не трябва да се влияе от лични чувства, а от това дали е полезно за революционното дело. В такъв случай трябва да се прецени, какъв е приносът на другаря, от една страна, а от друга какви революционни сили ще бъдат необходими за неговото избавление.*“

Кой може наистина обективно да каже какъв е приносът на някого за борбата? И имаме ли право да жертваме приятелите си с такава лека ръка, както сякаш внушава горния текст?

... Стигаме до един съществен въпрос. Често пъти се правят предположения, че един човек желязко да смени системата с една по-добра и по-хуманна, трябва да е носител на новите, по-възвишени идеали, да е заразителен пример за хората. Но често пъти враговете на анархизма и другите радикални движения обвиняват хората в тези движения, че всъщност са асоциални типове с наченки на психично разстройство.

„*Той не би бил истински революционер, ако изпитва жал към нещо в този свят, ако би се спрял пред унищожението на норми, отношения или които и да е човек принадлежащ на света, в който революционерът ненавижда всеки и всичко. Толкова по-зле за него ако някакви роднински, приятелски или любовни връзки могат да спрат ръката му.*“

Този абзац как описва анархистите – като носител на новото или като асоциален елемент?

А. Ванчев: Той е носител на новото, разбира се. Както всяка бременна жена е носител на новото и е готова на всичко, за да му даде живот и бъдеще. Коя майка не е готова да умре или да убие за своето нерогено бебе, ако е твърдо решена да го роди? И чии бомби днес убиват бебета?

Този абзац е просто израз на откровеността на носителите на новото пред лицемерите на носителите на старото. Нашите врагове избиват милиони невинни хора зад маската на своя „хуманизъм“. Те използват оръжия и убийци. Те са ги създали, не ние. И според Нечаев могат само от същото да загинат. Да, оръжията са нещо лошо, но не сме ги създали ние. Човек идва на света с един гол гъз, но за съжаление срещу гаубиците той е безполезен. Когато Годуин пише, че на другите трябва да се гледа като на неодушевени субстанции и да се преценяват според тяхната полза и Кропоткин казва, че революцията не се прави с бели ръкавици, Нечаев просто твърди за себе си и вероятно другите хора, които той нарича „революционери“, че се е превърнал в машина на революцията. Той е ножът в ръката на майката, защитаваща детето в утробата си. Катехизисът започва съвсем ясно: „*Революционерът е човек обречен. Той няма свои интереси, работа, чувства, привързаност, собственост,*

даже няма име.“ Това е човек, отказал се от всичко човешко, в името на *хората*. Не в свое име – там пише, той няма име. Няма собственост. Къде си видял диктатор без име и без собственост? Това е огромна саможертва, която всеки може да прецени дали неговият идеал си струва. Думата е себеприказание и във висшата форма тя не е само готовност да умреш за другите, но и да убиваш заради тях. За да станат днешните роби утре хора с работа, чувства, привързаност и имена, очевидно за Нечаев някой трябва да жертва своите. По делата се съди и по техния резултат. Сергей Нечаев умира в затвора от воден плеврит, а не в Правителствена болница. Диктаторите ползват гумите на Нечаев също както ползват хиляди други безименни оръжия на революцията за собствените си извратени мечти за господство. Ние би трябвало да ги ползваме за други неща. Който не прави разликата, наистина има проблем с мисленето.

Г. Бончев: [...] за програмата на „Васил Икономов“] Има пасаж, който поражда недоумение у всеки, който е по-добре запознат с анархистичната теория. Най-фрапантен е следният абзац:

„*Поемане защитата на страната и охраната на общественния ред от въоръжения народ – всички мъже и жени от 16 до 60 годишна възраст, годни да носят оръжие, които без да се откъсват от трудовия процес, участват ротационно във съответните въоръжени формирования. Въпросите за обучението, осигуряването и организацията на хората, ще се решават от пряко избрани военни комитети по места.*“

Възможно ли е анархистите – хората бореци се срещу всяка принуда в обществото да карат „всички мъже и жени от 16 до 60 годишна възраст“ да служат в армията!? За какъв анархизъм говорим тогава? Вероятно това задължително милитаризиране на мъже, жени и даже деца (до осемнайсетата си година човекът е считан за дете) е „в името на народа“, да опазим завоюваното от революцията.

А. Ванчев: Възможно е и е наложително. Виж какво пише Оруел за Испания на 6-7 страници, тези идеи са взети от там. Хората от „В. Икономов“ търсят решения за най-тежкия възможен случай (както и трябва) – когато имаш срещу себе си организиран, добре въоръжен и безкрупен враг. Ако нищо не те застрашава – ясно, армия не трябва. Но дали социалната революция ще бъде прегърната възторжено от днешните световни сатрапи, които ще кажат: „е, оставете децата в България, нека си играят на анархия“?

Г. Бончев: Рисуваме един ден на вратата ни да почукат целите облечени в черно и червено анархо-комисари и да ни запитат: „ти записа ли се в доброволните, но задължителни за всички мъже, жени и деца народни отряди?“

А. Ванчев: Добре. И вие какво ще направите тогава, анархисте Бончев? Ще извикате полицаи? •

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Едно гнусно деяние На крива ракета...

размисли по оскверняването на паметника на Васил Икономов

И тази година на 18 юни (неделя) се състоя традиционна среща по – случай годишнината от убийството на легендарния борец за свобода и социална правда – анархистът Васил Икономов. На възпоменателния събор присъстваха не по-малко от 60 души от различни краища на страната и което е най-радостното, че преобладаваха повече младежи и по-рядко се виждаха побелелите коси на ветераните от движението. Но нашата богра среща беше помрачена от това което видяхме. Паметната морена, пренесена с толкова много усилия от Витоша, която костваше спокойствието, даже и живота на участниците в нейното поставяне: (това става далече преди 1989 г.) Този именно надгробен мемориал беше така жестоко нашарен със знаците на фашистките символи, заканителни надписи, образът на Икономов и обяснител-

Да се впуснем в саморазправа значи да се отклоним от нашата социал-революционна борба и да услужим на управляващите безпрепятствено да властват и потриват ръце от подобно противопоставяне.

ните надписи под него бяха изкъртени. Страшна злоба закупя срещу извършителите, чуха се много гласове за отмъщение. Но срещу кого? Извършителите безспорно са били младежи, неизвестни за нас. Но със сигурност знаем, че техните идейни върховители са хора – или по – точно зверове – жадни за кръв и власт. Да се впуснем в саморазправа значи да се отклоним от нашата социал-революционна борба и да услужим на управляващите безпрепятствено да властват и потриват ръце от подобно противопоставяне.

поставяне. Та нима между Хитлеризма и Сталинизма и всякакви други диктатори има някаква разлика? Скоро след като научат (ако предварително не са знаели) за тази вандалщина, управляващите ще злорадстват, че други са свършили една работа, пречеца и на тях. Ние безспорно ще трябва да отправим нашият протест във в-к „Свободна мисъл“. Като запознаем обществеността със случая и предупредим гражданите, че диктаторските режими не са мъртви. Те се спотайват, чакат народите да се уморяят от „демокрацията“ и отново да си покажат розата този път като освободители! Колко е прав Е. Малатеста, козато казва, че най-лошото на демокрацията е, че кара хората да мислят за диктатурата. Затова ние трябва да бъдем на своя пост – да браним свободата от всякакви посегателства и да зовем за социална правда. На посегателствата върхупаметта на нашите достойни борци, да отговорим с направата на нови паметни плочи по къщи и площади за да не се забравя, че „тоз, който падне в бой за свобода, той не умира“. Жалки ще останат напъните на тези лилупути, да спрат хода на историята към един по-свободен и справедлив живот. •

Х. К. Велинов

Господа властелините са неустово щедри преди избор – общински, парламентарни, президентски и други унизителни игри. Съзнават възможностите за реализиране на популистките обещания, но разчитат на историческия кретенизъм на електората. Партийно-политическите господари и техни наивни и дисциплинирани симпатизанти не се вълнуват от общочовешки идеи и принципи. Моралният им потенциал вчера, днес и утре е на висотата на послушни робби.

Човекът, свободата и справедливостта остават за вярващите в утопиите на болшевишките керати. Няма разумен и почтен човек, който да не знае, че лъжите, крадците и убийците са от котилото на БКП и други лумпенизираните екипи на покварени умове и сърца, с узаконени мафиотски институции и традиционна злова и привилегирована бюрокрация. След няколко поредни управленски провала – без срам и съвест в шутовски маневри се влияват във властта и продължават да ни смучат кръвта. Тиражираната философия за „обръчите от фирми“ и метафоричната аналогия не оправдава ежедневните лъжи, грабежи и убийства. Подмяната на мафиотските олигарси с нови от подземния свят не решава социалните проблеми на граждани-

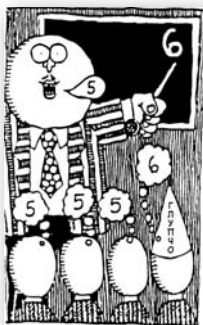
те. Вината е в самата обществено-политическа система на управляващите – самостоятелно или в коалиция. Липсата на истинско гражданско общество доказва егоизма и коварствата на държавно-властовия „елит“. С право ни смятат за некадърни баламурковци. Състоици шоута и развлекателни програми попълват всекидневното ни „щастие“. Звезди от мистериозните български гласове гаят ушите ни. Сякаш всички върви по мед и масло, с изключение на 80-те процента в пъкъла на властовия геноцид. По внушение на министрите – Масларова, Петков, Станишев и други – няма основание за недоволство. Сигурността е гарантирана. Здравеопазване, образование, пенсионно осигуряване са по европейски модел. Е, по някой гаф остава да се реди до октомври 2006 година. Това обаче няма да попречи на влизането ни в ЕС, защото заплатите и пенсиите са в порядъка на препоръките на евросъюза. Остава ни само да пеем и да се веселим, да се хванем на най-дългото „хоро“, патент на българските играчи по народен фолклор. Малко съм скептичен, но с воля, дух, труд и разум се надявам да дочакам пълния банкрут на болшевишко-комунистическа демокрация и правораздавателната им гнусотия. •

Козите на с. Вукова, Дупнишко
Чуридошки

ФАКТИ И СЪБИТИЯ С КОМЕНТАР

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Къде са парите на България?

У нас за благодетелност се говори ежедневно. Организират се кампании за набиране на средства за домове за сираци, за деца с трайни увреждания, за спешни операции в чужбина. Провеждат се концерти, мачове, състезания за набиране на средства. Имаме си „Българската Коледа“ на президента и Слави Трифонов, постоянните апели за масово записване за определени суми от заплати и пенсии, и обяснения на колко деца може да се помогне, ако се отдели по 1 лев на месец.

Всеки ден слушаме какво се прави и какво трябва да се направи за исканията на пенсионери и служители за увеличение на пенсии и заплати от една страна и оправданията на управляващите от друга, че няма много средства. Затова много силно впечатление ми направи една статия на проф. Христо Мермерски, поместена в в-к „Нова Зора“ от 23 май тази година, озаглавена „Къде са парите на България“. Ако се вгледат в нея управляващите могат да решат повечето съществуващи проблеми. Би трябвало да прочетете и всеки българин, за да види колко щедра е държавата към едни и каква скъперница към други. А ние ще се опитаме да резюмираме казаното от професора.

Например ние сме страната, която организира най-многобройните делегации. Една такава преди няколко години, водена от Огнян Герджиков до Щатите, за десетина дни е похарчила 250 хиляди долара. Министърката Меглена Кунева за близо пет години обикаляне из Европа с нейните делегации е похарчила над 30 милиона долара. За безмислени командировки в чужбина, като пример посещенията на олимпиадата в Турин, където придружителите бяха три пъти повече от спортистите, се изразходвали над 50 милиона евро.

От измислените бордове към държавните предприятия, където са назначавани близки и приятели за 2-3 заседания през годината, са вземали между 50 и 70 хиляди лева, а отделно заплатите. От тази дейност държавата губела още по-скромната сума от над 200 милиона лева годишно.

По информация на неправителствена организация „Коалиция 2000“ и Център за изследване на демокрацията над 320 милиона лева са присвоили партиите чрез своите обръчи от фирми.

От контрабандата с цигари за 7-8 години загубите били за над 1 милиард долара. А както е съобщила Македонската телеграфна агенция, „Краун енджънс“, на която страната ни плаща 60 милиона лева годишно, за да спре контрабандата, сама участвала в контрабандата с цигари.

Професор Мермерски говори за разточителството в парла-

мента, за многото шофьори и секретарки за т. нар. експерти и съветници, чиито разходи надминават 320 милиона лева. Напомня, че за тези 15-16 години на демокрация администрацията се е удвоила. Например в министерството на здравеопазването броят на чиновниците се е изравнил с този на медицинския персонал.

Той казва, че сме световни рекордьори по броя на фондации и неправителствени организации, които, без да вършат никаква сериозна работа, изсмуквали стотици милиони левове от страната и чужбина.

А като прибавим сумите за охрана (несъразмерно с други страни), разходите за Афганистан, Ирак, Косово и други, сумите нарастват още повече.

Мермерски не подминава и огромните загуби от продажбата на БТК, електроразпределителните гужества, които са колосални и печалбите от шивашките и обушарски работилници, които отиват в чужбина.

Без да съзнаваме, се превръщаме в бананова република.

И да приключим с последните му заключения: „Ако съберем само тези напразно изразходвани или откраднати суми, а има още много, то става ясно, че заплатите на учителите и пенсиите могат да нараснат с не по-малко от 30%“.

А ние ще добавим, че ще бъдат решени всички засегнати в началото проблеми, за да не става нужда да събираме левчета и стотинки. •

Георги Божилов

Зъбно колело

Затворен в сивата кутия,

загушаваш се – умираш.

Мислиш, че живееш и пак в монитора се взираш.

Как минава твоя ден?

Чувстваш ли се ти опитомен?

Работа, храна, телевизия, спане.

Нима това за тебе е живота?

Предначертана схема,

където нямаш глас във вота.

Имаше мечти и хиляди желания,

а сега си като другите безмозъчни създания.

Зъбно колело - част от машината,

въртиш се безспирно,

докато ти се изтърка главината.

Спри за миг, глътка въздух поем.

Време е да отвориш своите очи.

Огледай се и виж, има друг живот.

Стига си робувал, скъсай тежкия хомот!

Свободата е нещо тъй красиво

и ще поникне като цвете диво.

В твоята душа нежни чувства ще рог,

света към добро тя ще промени.

Freegan

Пънк и автономия

продължение от миналия брой

2. Италия и автономисткия марксизъм

Именно яростното противопоставяне срещу технологичното реструктуриране в следвоенния период от страна на италианската промишлена работническа класа довежда родоначалниците на операизма към анализ на използваните от капитала технологии като средства за контрол и господство над обществото. Поддръжката на това реструктуриране от страна на ИКП, наред с тяхната неспособност да видят повишеното самосъзнание на работническата класа за нейните собствени потребности в логиката на капитала, води до това, че борбата на работниците се развива независимо от партията и извежда от нея много от теоретичните на операизма (Wright, 2001).

Едновременно със съпротивата срещу реструктурирането се развиват и редица теоретични разработки за отказ от работа. Това е теорията на автономната борба, зародила се в големите северни фабрики под формата на стачки, саботаж и отказ, а също така и ежедневни борби против превръщането на живота в работа. Израз на това става известният лозунг от онова време: „Помалко работа, повече заплати!“ Към началото на 70-те този термин започва да обозначава и нарастващия отказ на младежите да приемат фабричната дисциплина. В резултат цяло едно поколение има епизодично отношение към работата (Negri, 1979).

Нов „социален субект“ частично се формира от новата композиция на капитала, включващ ръст на безработицата и изчезването от сцената на масовия фогдистки работник. Бастиионите на старите сили на работническата класа започват да се разпадат. Масовите работни места се закриват, работата се превръща във временна заетост или се премества в новоиндустриализирани страни. Теоретически сегментираната фабрика се заражда в Италия през 1970-те, но след това бързо се разпространява навсякъде. Тази тенденция предвижда Тронти (1980) през 1960-та в своя анализ на социалните фабрики. Отивайки отвъд пределите на марксистката гледна точка за производството, Тронти показва как цялото общество започва да действа като една голяма фабрика. Неговият анализ за това как сферите на живота извън местоработата са подчинени на дисциплина, чийто произход се проследява в потребностите на капитала, се потвърждава по-късно, когато животът започва все повече и повече да се подчинява открито на капиталистическите отношения. За този феномен Хардт и Негри (2000) пишат като за движение от формална категоризация на труда към реална при капитала, като за идея за това, че няма да има нищо, което да се намира извън капитала. От друга стра-

на, вместо песимистичните изводи на последователите на Критическата теория, тази тенденция може да се разглежда като обект за дискусии в цялото общество. Културата се превръща в необятна сфера за борби и нейното място в производството се превръща в ключово. Бързо развиващото се женско движение в Италия разработва тази концепция чрез анализ на незаплатения труд на жените вляган във родителството. Това води до искания за „заплати за домакини“, но също така и до разширяване на определението за работническа класа чрез включване не само на промишлените работни сили, но и на всички участници в движението против капитала. Това отразява промяната на автономистките теории от първоначалното привилегировано положение в тях на борбите на фабричната работническа класа към признаване на автономията в различни сектори.

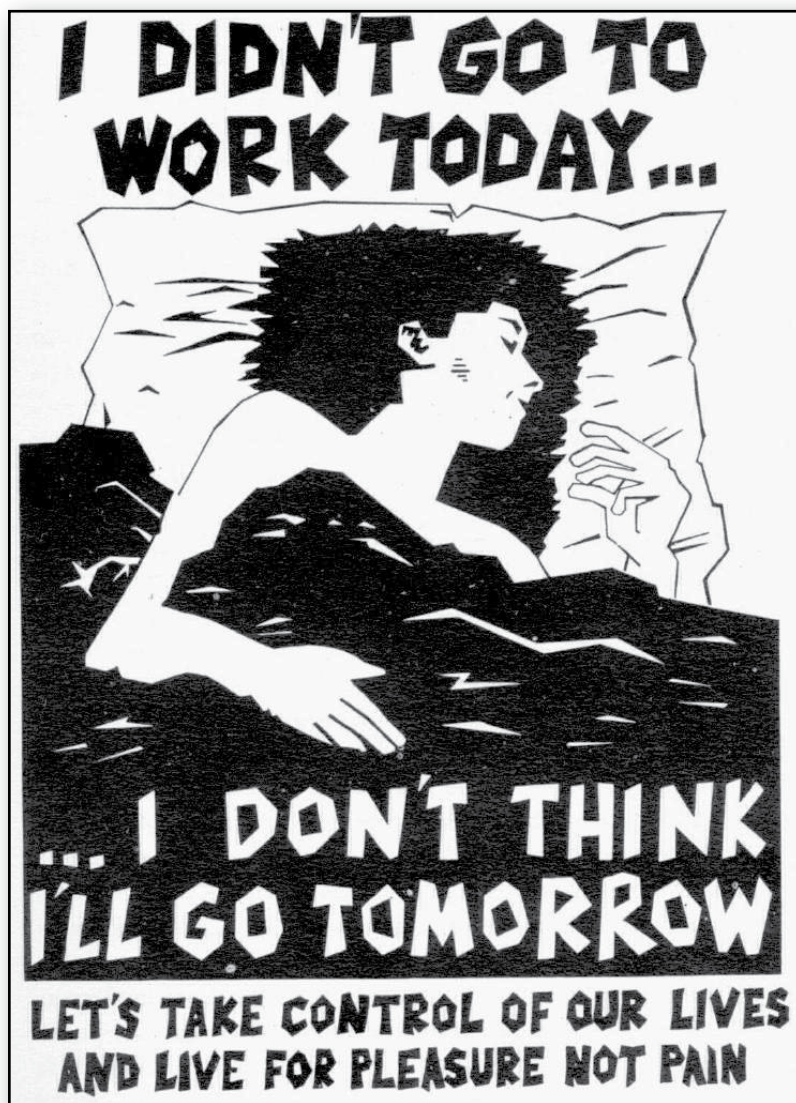
Новият радикален социален субект, който се появява на повърхността на движението от 1977 г., работници на временна заетост, студенти, маргинали, хора от традиционните колективи в масовите фабрики, е дължен да намери нов израз на своята колективност. Университетите са окупирани не само от студенти, но от всички, които не могат вече никъде да се събират физически. Много важно става и разпространението на некомерсиални радиостанции в качеството им на нетериториална колективност. Радио „Алиса“ се използва като открит микрофон за съобщения до демонстрантите за движението на полицията по време на интензивните боеве в Болоня през февруари и март. От друга страна, това е просто кулминацията на колективността около „маоистско-дадаистските“ значения, придали на радио „Алиса“ нова роля. „В този нов вид ключово става утвърждаването на това движение в качеството му на „алтернативно общество“, със свои собствени, разнообразни форми на общуване, свободно производствено творчество, свои собствени жизненни сили. Завземане и контрол на собствените „социални пространства“ — това се превръща в доминиращата форма на борба на новия „социален субект“. (Negri, 1988, с. 236)

Заедно с отказа от фабричната дисциплина и деспотизма идва желанието за пряко удовлетворяване на потребностите и развитието на нови колективни желания. Осъществена е мащабна окупация на пустеещи домове от скуоти и обобщение на тактики за самоволно понижаване на цените. Това започва с профсъюзните тактики в началото на 70-те и става начин на живот за групи, които пресата кръщава „Индианци от Метрополията“ (Berardi, 1980). Така ги наричат и заради подражанието им на вълнищия вид на американските индианци: украсени лица, пера в косите и самоназоваване с имена от рода на Томахок или Апачи. Това е най-забележимата промяна в сферите на колективно нарече-

ната „творческа автономия“: взрив на творческа дейност и експерименти с нови житейски отношения. Индианците от Метрополията „обикновено влизат в магазини и експропрират стоки... също така често се появяват в най-модните кина на групи от по трийсетина души и естествено след посещенията на скъпи ресторанти, в които нищо не плащат“ (Torealta, 1980, стр.102). Този начин на живот представлява масово нарушаване на капиталистическата дисциплина, при който широко се разпространява практиката на плащане на „политически цени“ за основни услуги и стоки и даже „пролетарско пазаруване“ под формата на масов грабеж.

Заедно с това се развива и контракултурата, погодна на онази, която се развива в САЩ и Великобритания през преходното десетилетие. Нейното развитие в Италия се възпрепятства от интензивните политически борби от 1968-69 г. Към средата на 1970-те започват сериозни битки против използването на тези култури. Автономисти организирано разрушават загражденията на поп-фестивалите (Berardi, 1980). Партийната дисциплина, аскетизмът и духът на революционната саможертва се отхвърлят масово. Този „завой към личното“ е вдъхновен от женските движения и води до създаването на „Лотта континуа“ (Борбата продължава), голяма организация, по-лява от комунистическите партии, саморазпуснала се на граматична конференция през 1976 г. (Berardi, 1980). Най-характерен момент на този „нов, ляв nihilism“ става изхвърлянето на Лучано Лама, комунистически профсъюзен лидер, от окупирания Римски университет на 17 февруари 1977 г. Изпратен там от ИКП с поръчение да прекрати окупацията, той е посрещнат с такава ирония, която подчертава огромната пропаст между едноразов политически култури. „В общирната откритата зона на студентското гравче, където той трябва да говори, Лама заварва друга платформа със свой манекен (допълнен с неговия знаменит мегафон). На него има изрязано голямо червено сърце и надпис подиграващ се с неговото име — „Nessuno L'ama“ (Никои не го обича). Около тази платформа се събира тълпа „Индианци от Метрополията“. Когато Лама започва встъплението си, те започват да скандират: „Жертви, жертви, ние искаме жертви! Ние искаме повече работа и по-малки заплати!“ (Lotringer, Marazzi, 1980)

Тези проявления на творческа енергия и развитието на новия субект в теориите на движението се превръщат в позитивна, съиздателна борба. Обратната страна, по-разрушителна и хаотична като стратегия, става отказът от работа. Във времето и пространството извоюваният отказ от работа става и творчески опит за нови начини за съществуване. Тази взаимовръзка между повишаването на собствената ценност на потребностите на работни-

Не отидох на работа днес...

...Не мисля да ходя и утре.

Да вземем живота си в свои ръце и да живеем за удоволствие, а не за мъка

Антонио Негри и Майкъл Хардт

ческата класа с деструктивността на капиталистическото управление се съдържа в теоретическия разрыв с ИКП и реформистката мисъл. Както пише Негри: „Ценността на реформизма е еднозначна: той притежава само капиталистическа ценност“ (Negri, 1979, стр. 112). Удовлетворяването на потребностите на работническата класа в рамките на капиталистическите ценности вече се отхвърля в автономната борба против капиталистическото реструктуриране.

Терминът „повишаване на собствената ценност“ (*selbstverwertung*) Маркс използва, за да опише как стойността прибавя стойност към самата себе си. Негри през 1991 г. използва този термин от гледна точка на работническата класа, за да обозначи нейната борба, независимо от капиталистическото повишаване на ценността. „Повишаването на собствената ценност на пролетарския субект е противоположно на капиталистическото повишаване на ценността, то приема форма на самоопределение в своето развитие“. (Negri, 1991, стр. 162). Това е тясно свързано с отрицание на капиталистическото

управление: „ако капитализмът постига успех в превръщането на живота в работа, за повишаване на собствената ценност не остава нито време, нито пространство, нито енергия“ (Cleaver, 1992a, стр. 130). Проектите за повишаване на собствената ценност следва да се разглеждат като експерименти за нов начин на живот, така че те в никакъв случай не са изчистени и капиталът често променя техните съставни части по пътя на изолации, интеграции или открити репреси, които пък променят границите и обезпечават основа за бъдещи експерименти (Cleaver, 1992a).

За Негри тези експерименти са основа за комунизма, този комунизъм, за който говори Маркс в Немските идеологии: „Комунизмът за нас не е същностна класа в рамките на капиталистическите ценности вече се отхвърля в автономната борба против капиталистическото реструктуриране. Вместо това комунизъм е нещо, свързано с нови форми на повишаване на собствената ценност, нови „маршрути за изход“ от капитализма. Комунизмът, по думите на Кливър, представлява „многостранна реализация на пролетарския субект или субект, който в своята самореализация се разпръсква на множество автономни субекти“ (Cleaver, 1992a, стр. 130). •

Следва
Превод LGB

ФАКТИ И СЪБИТИЯ С КОМЕНТАР

Шифърът на Леонардо

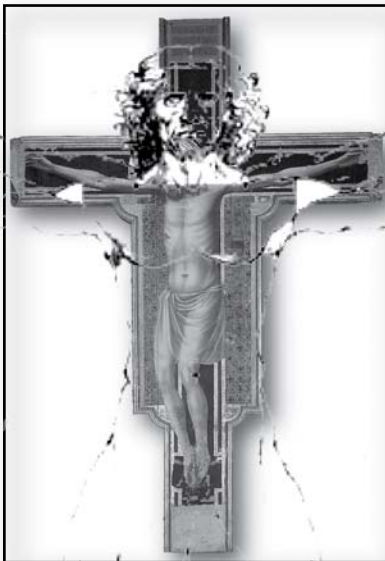
Още незагълхнали бунтовете в мюсюлманските страни във връзка с карикатурите на пророка Мохамед, един филм вдигна на крака цялата християнска общност. Става дума за филма по романа на Дан Браун „Шифърът на Леонардо“, който тръгна по екраните на кината по света и който хвърля сянка на съмнение върху божественния произход на Исус Христос. Представя го като обикновен простосмъртен, който е бил женен за Мария Магдалена и с която са имали деца, дали началото на някаква организация, която просъществува до наши дни. Това твърдение просто вбеси висшите църковни представители, които незабавно поискаха филмът да се забрани. За сведение, не е само това твърдение, че Исус е земен човек. Още един специалист по тези въпроси, авторът на Петото евангелие Ан Ринер твърди, че „богородицата“ Мария е имала любовник на име Пантерос, грък по народност служил в римските легиони. Според него именно той е бащата на Исус Христос, но не си спомня по какви причини не са се оженили и родителите ѝ я дали на стария дърводелец Йосиф от Назарет, за да не остане детето без баща.

Колкото за легендата, че Светия дух, другото превъплъщение на Бог отец, който уж покрил със сянката си Мария, пре-

образен като гълъб, има открито да е почерпена. В по-древните религии, по-специално римската и гръцката, ще видим, че е масово явление връзката между богове и земни хора да дава поколение. Например Зевс се преобразил в бик, когато отвлякъл Европа, а както лебед, когато прилъзва Леда.

За божествеността на Исус се е спорело в продължение на векове. В своите проучвания Волтер твърди, че е абсурдно несътворената, неизменна природа на всемогъщия бог да приеме формата на човек. Стоиците пък цитират апостол Павел, който никога не нарича Исус Христос бог, а често го нарича човек. Те стигнали до твърдението, че християните изграждали малко по малко апотеоза на Исус в продължение на цели три века, и че построяват тази странна сграда единствено по подобие на езичниците, които обожествявали някой смъртен. Според тях отначало на Исус се е гледало като на човек, върхновен от Бога; впоследствие, като на по-свършен от другите създания. След време го поставили над ангелите, както казва апостол Павел. Всеки изминал ден добавял нещо към величието му. С течение на времето всичките тези прибавени му черти били обожествени. Това обаче не се оказало достатъчно – решили, че се е родил пре-

ди времето и затова се въвел ново летоброене. Накрая го направили бог, същностен на Бога. И така се получила светата троица – Бог отец, Бог син

и Светия дух. Малко трудно за разбиране, но ще го приемем и така.

Нека да се върнем на реакцията на представителите на различните християнски църкви. Католиците реагираха най-остро. Папата и цялото християнско войнство се надигнаха на протест с искане филмът да бъде забранен. Нали папата според каноните е божи заместник на земята, трябва да защитава интересите му, за да не би някой да се усъмни в неговата божествена същност. Ватиканът назначи специален

кардинал – архиепископът на Генуа Тарчизио Бертоне, бивш футболен коментатор и препологаем наследник на Рацингер на папския престол – за официален опровержител (ако такава длъжностна характеристика съществува) на писаното в романа на Браун.

Според папата филмът обиждал вярващите, употребявайки неистини, показвайки нещата във фалшива светлина, изопачавайки събитията. В същото време забравят, че с действията си католическата църква не само не е зачитала мнението на анакомислещите, но векове наред е поддържала кладите на които са изгорени хиляди. Например Джордано Бруно е осъден на смърт от Инквизицията, защото е казал, че не слънцето се върти около земята, а земята около слънцето – нещо, което китайците са знаели хиляди години преди Христа. И сигурно представителите на Ватикана съжаляват, че не могат да хвърлят безбожниците на кладата.

Не остана назад и нашето духовенство. Представителите на Светия синод поискаха от държавата да забрани излъчването на филма, обиждало вярващите и гледането му можело да се отрази неблагоприятно на младите с още неукрепнала вяра, а също и с наркоманията и проституцията. В талибански Афганистан мо-

жеше и да се случи, но в капиталистическа България няма начин. Този филм е събрал над 200 милиона долара и нашият разкапан клир не ще му попречи да прибави към тях и някой лев, а напротив. Ваше Преосвещенство, защо се уплашихте от появата на един филм? На действително вярващия той няма да повлияе, още неукрепналите или няма да отидат, или няма да го разберат. Така, че няма за какво да се тревожите, само гдето засилхте интереса у нормалните граждани. Ако трябва да се страхувате от нещо, това трябва да бъде от науката, която опровергава тезата на църквата за сътворението на света. Засега се знае, че няма рай, към който да се стремят хората и на който да се надяват. Разбра се, че и адът не е под земята, а върху нея, където милиарди човешки същества живеят в мизерия и на които молитвите не помагат. Нали виждате какво става – наводнения, земетресения, урагани, вулкани, цунами и какви ли още не бедствия, които не се влияят нито от вашата, нито от хорската вяра. А изглежда, че и вашият бог или не вижда, или не иска, или не може да им помогне.

От броя на зрителите ще се разбере колко е силна вярата на обществото в бога и неговите заместници. •

Георги Божилов

ВЪОРЪЖЕНАТА БОРБА ПРОТИВ КАПИТАЛИЗМА ПО СВЕТА

Антиимпериалистическа съпротива – Германия

Защо на страниците на вестника ще пишем за групи и хора, квалифицирани еднозначно от правителствата, медиите и академични „анализатори“ като „терористи“? Какво е „тероризъм“, ще попитаме ние. В днешното време на „война срещу тероризма“ това е сериозен въпрос. Въпрос, на който ние не се наемаме да дадем еднозначен отговор, но и не приемаме наложените клишета на държавната пропаганда. Трябва да преосмислим ставащото около нас и неизбежно, рано или късно да поставим неуредените за държавата въпроси.

Затова в няколко поредни броя на „Свободна мисъл“ ви запознаваме накратко с добилите най-голяма популярност и значение ляво-радикални групи, действащи или действали от началото на 1960-те години до наши дни. Организации, чиято дейност, идеология и цели промениха завинаги политическата сцена в Европа и поставиха началото на необратими промени. Целта ни не е да пишем материали във възхвала на насилието или пък да даваме дефиниции на понятията. Считаме, че тази серия статии има за цел да запълни една съзнателно оставена празнина в разбирането на понятието „тероризъм“ и да насочим читателя към преосмисляне на наложените стереотипи. Изложението идеите и методи на действие не са приемани еднозначно от всички, които споделяме идеите на анархизма и често са обект на спорове помежду ни. Единодушни сме обаче, че непознатостта или фалшифицирането на историята е предпоставка за манипулация. Това е най-лесният способ да властваш, да държиш в страх и подчинение обществото. •

Автономна безвластническа група „АнархоСъпротива“

Антиимпериалистическа съпротива (Antiimperialistischen Widerstandes, Германия)

След изявлението на РАФ от 1992 г. за прекратяване на въоръжената борба започва обсъждане на нови съдържания и форми на съпротива, а също и на принципи за създаване на нелегални организации и водене на въоръжена борба.

Групите в „Антиимпериалистическа съпротива“ се ориентират към стратегията на РАФ от 1970-1980-те години, като определящо развитие в революционната дейност. Според доктрината на „Антиимпериалистическа съпротива“ за извършването на политическа, социална и икономическа промяна са необходими единствено въоръжени действия на партизански структури. Към „Антиимпериалистическа съпротива“ принадлежат групи с различна политическа ориентация, което не дава възможност да се координират действията в движението като цяло. През втората половина на 1990-те движението провежда дискусия, в хода на която се обсъжда възможността за политическа и организационна консолидация, но и до ден днешен раздробеността в движението не е преодоляна.

В средите на германската радикална сцена съществено разпространение имат идеите на франкфуртската група „Никакво съгласие“ (Kein Friede). Те призовават към организирано обединение на бившите членове на РАФ, участващи в ак-

ции през 1980-те години. Активистите на „Антиимпериалистически фронт“ са длъжни да участват преди всичко в „регионални и социални базови инициативи“ (антифашистски и антирасистски акции). Създаването по този начин ядро на организацията според тях постепенно ще създава условия за действия на по-многобройни структури: „необходимо е да се води работа за образуване на нови революционни колективи и обединението им с цел създаване на организация от способни към действие структури, с ясни механизми за взимане на решения и обсъждане на проблеми“. Водеща цел е създаването на нова революционна власт, алтернатива на господстващата политическа система: „Водим борба против собствената държава. Борба, която се занимава с въпросите, как можем да формираме власт с обратна йерархия, от долу на горе? Как можем да разбием господстващата сега власт?“

Друго направление в AW се формира от бивши арестувани

членове на РАФ, които настояват AW да се придържа към солидарност с оставащите в затвора активисти в търсене на нова революционна политика. Към това направление се отнасят групи като „Jarama!“ (Майнц), „Roja“ (Марбург), „Инициативно ляво настъпление“. Те заявяват: „Ние няма да се примирим, докато дори и един наш другар остава в затвора. Ако го направим, това означава да приемем условията на управляващата класа. Ще се борим за освобождаване на всички политически затворници! Освобождението на политическите затворници е крачка по пътя към свободата!“

В рамките на AW се развива и феминистко-екстремистско направление. Феминистките разглеждат обществената ситуация в Германия като „империалистически патриархат“, който може да бъде премахнат само с насилие в рамките на интернационална революционно освободителна борба. Те се стремят към създаване на революционно движение за освобождение на жените: „Жените винаги са били активна сила в класовите битки и освободителните движения. Нашата работа е насочена към укрепване и организиране на международно движение за освобождение на жените“.

В AW участват и групи за „антирасистска“ дейност, насочена против възраждането на „Велика Германия“ във всички нейни проявления, а също така и солидаризиране с кюрдската освободителна борба. •

съставил LGB

Досие-изложба В Кнежа

Преседателят на клуба на репресираните в гр. Кнежа Трифон Терзийски, организира необичайна изложба на част от отвореното му досие под надслов „Погледни миналото, за да осмислиш бъдещето“.

Преминалите през лагери и затвори опоненти на жестоката сталинска диктатура, наложена след 9-ти септември 1944 година в България, нямаха възможност да развият своите способности и таланти. Техните съдби бяха затворени в папките и желязните сейфове на силовите большевистки институции и тайните служби на МВР и МНО.

С тази изложба ветеранът-анархист Трифон Терзийски показва на гражданите на община Кнежа мъките и страданията на репресираните, причинявани от лични и корпоративни антихуманни доноси и клевети.

Паралелно с изложбата имаше и обсъждане на книгата му „Достоен живот“.

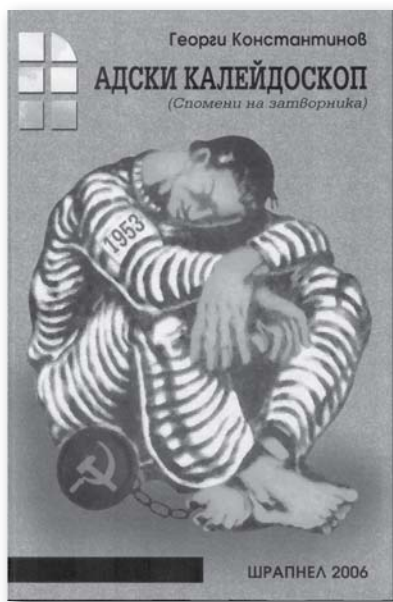
Изложбата се състоя на 12 май 2006 в салона на читалище „Борба“ в гр. Кнежа.

НОВИ АНАРХИСТКИ ИЗДАНИЯ

Георги Константинов

Агски калейдоскоп

Георги Константинов

Агски калейдоскоп (спомени на затворника), изд. Шрапнел том I - 400 стр., том II - 388 стр.

Излезе от печат дългоочакваната втора част от трилогията на Георги Константинов за съпротивата на анархиста срещу болшевишкия режим. В „Агски калейдоскоп“, продължение на „Ставайте, робове“, авторът разказва за преживяното по затворите и лагерите на „най-демократичния строй“ и своите срещи с неговите братители – копоите, техните помагачи и други животни.

За мнозина читатели тази книга ще бъде просто увлекателното продължение на „Ставайте, робове“. От дистанцията на годините действията на нейните герои се изпълват с романтика и смисълът на тяхната борба може би придобива повече някакъв ореол на младежки идеализъм, героизъм дори, а днешният читател все по-трудно разбира защо е било всичко това. Нали накрая „всичко се оправя“ и дойде демокрацията?

За малцината вярващи в тази лъжовна приказка и за мнозината страдащи от мрачната истина зад прокъсаня вече демократичен воал е тази книга. За хората, които се питат защо днес България изглежда също тъй лишена от бъдеще, както допреди 20 години. Защото с властта и парите, дарени от „бащата на народите“, живеят в охолство днешните „най-млади синове на партията“ и ревностно бранят заграбеното като същински патрици по завета на своите биологични и идейни отци. Авторът пише:

„Представих ги зли, тъпи, жестоки, еднопланови и униформени – не поради някаква манихейска злоба. Нещо повече – търсих с фенер поне един човек сред тях – от милиционерите и надзирателите до полковниците и генералите им, но не намерих такъв. Дори и да го е имало, „работата“ в тъмното ведомство го е умъртвила. Те нямаха души, нито сърца. Те бяха роботи, които се стремяха да убият всичко човешко.

Властолюбие, алчност и ласкомия, прикривани със „защитата на социализма от враговете на работническата класа“ и сатисфична отмъстителност заради изхранените в лицето им истини са основните неща, които бих упоменал, ако трябва аз да издавам характеристика на копоите и най-вече на техните вдъхновители и подстрекатели от Политбюро на ЦК на БКП.

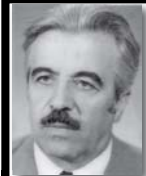
Когато беше отменена „историческата необходимост“, никой от тях не се съпротивляваше, никой не пожела да воюва за „идеала“, а се напреварваха като стадо свини кой пръв ще стигне до новата „пазарно-демократична“ ... копаня. Остатъците и изтърсаците им вкупом станаха набожни, черкуваха се със свещи в ръка при своя агент Максим и го викаха заедно с клира да осветява офисите, банките и холдингите им.

Историята не помни поревностни салтоморталета и във външната политика, когато обърнаха гръб на московските си чорбаджии и предоставиха услугите си на новите вашингтонски господари срещу гарантиране на известен дивидент и безнаказаност за старите им и нови престъпления...“

АНАРХО КАЛЕНДАР

Свободата и законът са несъвместими

- На 1 юли 1876 г. Берн, Швейцария умира руският революционер и теоретик на анархизма Михаил Бакунин.
- На 4 юли 1807 г. е роден известният италиански революционер Джузепе Гарибалди.
- На 5 юли 1905 г. умира френският анархист и теоретик, видният географ Елизе Реклю.
- На 6 юли 1934 г. в Париж умира анархистът революционер, „бащата“ Нестор Махно.
- На 6 юли 1837 г. е роден Васил Левски в Карлово.
- На 6 юли 1975 г. в Бяла, Варненско умира анархистът Александър Сапунджиев.
- На 7 юли 1986 г. в Полски Тръмбеш умира анархистът Васил Тодоров - Народа, политически емигрант във Франция, прекарал дълги години във фашистките и болшевишки затвори и лагери.
- На 11 юли 1903 г. се състои конгресът на Петрова нива и е взето решение за избухването на Преображенското въстание.
- На 12 юли 1828 г. е роден руският революционер, философ, писател и литературен критик Николаï Гаврилович Чернишевски.
- На 13 юли 1789 г. Шарлота Корде убива Марат.
- На 14 юли 1793 г. е превзета и разрушена Бастилията в Париж.
- На 15 юли 1922 г. в София умира легендарният анархист Петър Ангелов Мазнев - Даскала.
- На 17 юли 1892 г. умира италианският безвластник Карлос Каферио.
- На 18 юли 1936 г. испанските фашисти начело с генерал Франко организират метеж срещу Испанската република.
- На 19 юли 1936 г. започва Испанската Революция.
- На 20 юли 1936 г. при превземането на казармата в Таразанас е убит анархистът Франсиско Асказо.
- На 26 юли 1887 г. международният език Есперанто излиза публично представен от неговия автор Лазар Логовик Заменхоф.
- На 27 юли 1990 г. в гр.Байон, Франция умира Диню Петров Динев, последният редактор на в. „Работническа мисъл“.
- На 29 юли 1900 г. Вресчи извършва атентат срещу испанския крал Умберто.
- На 29 юли 2003 г. във Варна умира анархистът Анастас Боянов Мънгов, прекарал заедно с баща си дълги години в болшевишките лагери.
- На 30 юли 1950 г. умира анархистът Асен Илиев Христов прекарал дълги години в болшевишките концлагери.

ВЪЗПОМЕНАНИЕ

На 10 юли 2006 г. се навършват 6 години от смъртта на **ИВАН КАЛПАЧЕВ** от с. Търничане, Казанлъшко.

сестра му и другарите му анархисти от Казанлъшко

АНАРХО радиoproграма ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Денонощието има само 24 часа. Искаме ги всичките. Малкото предаване става голяма програма. След като повече от година разкъсваше ефирната радиоскука в съботен, експерт на предаването реши да прави 24-часова програма в Интернет. Можете да слушате пробното излъчване на адрес:

<http://a-bg.net/dve.m3u>

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага на читателите на в. „Свободна мисъл“ следните заглавия на анархистическа литература:

КНИГИ:	
1. Основи на безвластието - Г. Хаджиев	1 лв.
2. Национално освобождение и безвластие - Г. Хаджиев	1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми - Г. Хаджиев	1 лв.
4. История на безвластническото движение в България - Г. Хаджиев	1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) - Г. Хаджиев	2x1 лв.
6. Феноменът Махно - П. Аршинов	1 лв.
7. Заблужденията на марксизма - Пиер Рамю	1 лв.
8. Събитието на века - анархистическа Испания - Г. Левал	1 лв.
9. Взаимопомощта - фактор на еволюцията - П. Кропоткин	1 лв.
10. Антиистория славянобългарска - Г. Константинов	1 лв.
11. Краят на държавата и капитала - Г. Константинов	3 лв.
12. С гуми вместо с куршуми - Г. Константинов	5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? - Г. Константинов	3 лв.
14. Нечути песни - Кръстьо Г. Хаджииванов	3,50 лв.
15. Национализъм и култура - Рудолф Рокер	2 лв.
16. Национализъм и култура - Рудолф Рокер том II	5 лв.
17. Избрани страници за и от него - Михаил Бакунин	2 лв.
18. Барутни (по)мисли - Г. Константинов	5 лв.
19. Хляб и свобода - П. Кропоткин	4 лв.
20. Ставайте, робове - Г. Константинов	5 лв.
21. Къде са преминали моите 80 години - Иван Дрънгов	2 лв.
22. Досие на обект №1218 - Александър Наков	2 лв.
23. Спомени за израстването - Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв.
24. Одисеята на един анархист - Славейко Павлов	4 лв.
25. Агски калейдоскоп (в два тома) - Г. Константинов	2x5 лв.

БРОШУРИ:	
1. Стопанисването на земята - Г. Хаджиев	0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма - Г. Хаджиев	0,50 лв.
3. Що е анархизъм?	0,50 лв.
4. Отговор на една вярваща - С. Фор	0,50 лв.
5. За общината	0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм - Рудолф Рокер	0,50 лв.
7. Крахът на руския държавен комунизъм - Рудолф Рокер	1 лв.
8. Килифарево народно въстание и килифаревска чета	1 лв.

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4.

АБОНАМЕНТ 2006

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година - 6,00 лв.; за 6 месеца - 3,00 лв.; за 3 месеца - 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

ПОМОЩИ ЗА ВЕСТНИК „СВОБОДНА МИСЪЛ“

1. Благой Радев, гр.Дупница	40 лв.
2. Никола Александров, Чехия	50 лв.
3. Златко Златков, Нова Зеландия	200 лв.
4. Мери и Георги Карталски, Австралия	113 лв.
5. Станчо Кърпаров, с.Бъта	10 лв.
6. Карловска анархистическа организация	50 лв.
7. Ст. Калпачева, с.Търничане	30 лв.
8. Свобода Дамянова в памет на баща си Ганчо Дамянов	10 лв.

БАНКОВИ СМЕТКИ (IBAN):

В български левове: BG86 UBBS 8261 1010 0473 10
 В USD: BG22 UBBS 8261 1110 0473 14
 В Евро: BG30 UBBS 8261 1410 0473 15

ТБ ОББ АД, клон Перник

ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

ТЕЛЕФОНИ ЗА ВРЪЗКА С ФАБ:

Ал. Наков 076/2-70-86; Хр. Велинов 0335/32 00;
 Г. Божилков 07178/30 45; Г. Константинов 02/873 99-88

АВТОНОМНА БЕЗВЛАСТНИЧЕСКА ГРУПА АНАРХОСЪПРОТИВА:
aresistance@riseup.net
 АНАРХИСТИЧЕСКА ГРУПА „ВАСИЛ ИКОНОМОВ“:
afront2003@yahoo.com

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

София, ж. к. Надежда, пощ. клон 1220, пощ. кутия 59
 Редакционна колегия:
 Почетен гл. редактор Христо К. Йорданов
 Отг. редактор Г. Божилков

Предпечатна подготовка: „Свободна мисъл“
 Печат: „Унискорп“ ООД